

POLİTİK-GÜNDEM

**DÖVİZ KURU KRİZİ
EKONOMİDE KALP KRİZİ
BELİRTİSİ Mİ?**

EMEK

**KADIN EMEKÇİLERİ
MÜCADELEYLE BULUŞTURALIM!**

MEŞA AZADI

**HEDEF "TÜRKİYELİLEŞME" Mİ?
LİBERALLEŞME Mİ?**

özgür gelecek için

Yeni Demokrasi

30 Ağustos 2018

Yıl:1

Sayı:17

Fiyat:2 TL

www.yenidemokrasi1.net

ISSN:2630-5526

analar, onlar ayakta yukarı kalkık

YUMRUKLARI!

RÖPORTAJ

**"Umutsuzluğa, Parti ve Savaş
Kaçınılına Karşı**

Halk Savaşını Yükselteceğiz!- II"

Faşist diktatörlük saldırılarıyla çelişkileri olgunlaştırıyor demistik. Düşman, çelişkileri söndürdüğünü, yenilmez olduğunu, halk kitlelerinin baskıyla sonsuza dek "korkutulacağını", "sindirileceğini" düşünen bir idealizme sahip. Bu tüm gerici egemenlerin kendilerinin sonsuza kadar yaşayacağını düşünen yaklaşımından, tutumundan ileri gelmektedir. ■ s.12-13

KADIN

**Pozitif Ayrımcılık
Üzerine - III**

Pozitif ayrımcılık kavramının burjuva demokrasisinin ürünü olduğunu belirtmiştik. Burjuva kadın hareketi; 1970-80'lerde toplumda kadın eşitliğinin sağlanması için ek haklar, teşvikler ve tedbirler şeklinde dillendirdiği talepleri pozitif ayrımcılık kavramıyla adlandırılıyordu. ■ s. 15-16

GÜNCEL

Dersim Yangını Yeri

Dersim coğrafyası, kültürel ve doğal zenginlikler açısından en çeşitli bölgelerden birisidir. Dersim coğrafyasına dönük orman yakma, kalekol gibi saldırılar devletin ilk başvurduğu yöntemlerken, HES, JES ve baraj yapımı gibi saldırılarla Dersim coğrafyası sermayeye peşkeş çekilmeye çalışılmıştır. ■ s. 6

“Onlar Vermediler, Halkımız Aldı Zor İle!”

“Panzere karşı taşla

Savaştlar canla başla

Kurşun karşıladı düşle

Gecekondu şehitleri, şehitleri”

70’li yıllar, tüm dünyada olduğu gibi, Türkiye’de de devrim mücadelesinin yükselişine tanıklık ediyordu. Yaşamın hemen her alanında verilen devrim mücadelesi, karşı devrimin kaygılarını büyütüyor, egemen sınıflar bu devrimci ilerleyişi boşa çıkarmak için her fırsatı değerlendiriyordu.

Sınıf çelişkilerinin oldukça keskinleştiği bu süreç, mücadelelerin şiddetine de yansıyor. İşçi ve emekçilerin grev vb. direnişlerine dönük amansız saldırılar gerçekleştiriliyor, devrimci potansiyelin dağıtılması, sindirilmesi ve yok edilmesi için birçok katliamın altına imza atılıyordu.

Ancak karşı devrim güçlerinin bu amansız saldırıları, devrim güçlerinin halkla bütünleşmesini engelleyemiyordu. Çünkü ezilen halk kesimleri, tüm toplumsal muhalefete olduğu gibi, kendilerine karşı da olanca şiddetiyle süren saldırılarda devrimcileri yanında buluyor, bu da halkın devrim güçlerine olan güvenini ve inancını daha da pekiştiriyordu.

Halkın birçok sorununda onların yanında olan devrimciler, barınma sorununda da onları yalnız bırakmıyordu. Özellikle de Proletarya Partisi’nin faaliyetçileri, büyük kentlerin kenarlarında, olanaksızlıklar içinde yaşamaya mecbur edilen emekçilerin çoktan bir parçası olmuşlardı.

70’li yıllar aynı zamanda, özelde ağırlıklı olarak Kürt illerinden, genelde ise ülkenin çok sayıda köy ve kasabasından İstanbul’a göçlerin yaşandığı bir dönemdi. Ancak yoksulluk ve sefaletin İstanbul kıyılarına vurmaktan başka çare bırakmadığı bu emekçiler, “İstanbul’un sahipleri” gibi, İstanbul’un tam orta yerinde yaşamıyor, “öteki” damgası yiyor ve kentin en kenarlarında yaşam mücadelesi vermek zorunda bırakılıyordu. Böylece İstanbul’un kenarlarını çev-

releyen geniş arazileri kendilerine yaşam alanı yapmaya koyulan “ötekiler”, aynı zamanda da kendilerini dışlayan, horlayan, ezen sömürenlere inat, buralarda, insanlığın, paylaşımın, dayanışmanın, komşuluk ilişkilerinin pekişmesine hizmet eden bir yaşam biçimi sergiliyorlardı.

İnsana ve insanlığa dair ne varsa düş-

man olanları korkutan bu gelişmenin en güzel örneklerinden biri de, Sivas, Maraş, Erzincan gibi illerden göç ederek, sonradan adını 1 Mayıs Mahallesi koyacakları bölgeye yerleşenler oluşturuyordu. Yerleşim alanı olmadan önce, tarlaların ve yeşil arazilerin bulunduğu bu alanın, hemen yakınlarına bir taş ocağı açılmış ve taş ocağında işe girenler, kendilerine bölgede gecekondu olarak tabir edilen evler inşa ederek, böylece barınma sorunlarını da çözmeye dönük adımlar atmışlardı.

Bölgenin 70’lerin ilk yarısından itibaren giderek genişleyen bir yerleşim alanına dönüşmesi, beraberinde belediyenin yıkım saldırısını ve arazi mafyasının bölgede yoğunlaşmasını da getirmişti. Devrim güçleri, özellikle de Proletarya Partisi, ezilen emekçi yığınlarının birçok sorununa olduğu gibi, bölge halkı açısından giderek yakıcı bir hal alan bu soruna kayıtsız kalmadı/kalamazdı.

70’lerin sonlarına doğru mahallede ciddi bir devrimci çalışma gerçek-

leştirilmişti. Oluşturulan halk komiteleri mahallenin her türlü sorunu karşısında, geceli-gündüzlü, tam bir seferberlik haliyle çalışıyordu. Artık ne belediye mahallede yıkıma cesaret edebiliyor, ne de mafya istediği gibi cirit atabiliyordu. Halkın seçimi ile iş başına gelen halk komitesi, yardım kampanyaları yürütüyor, bu kampanyalar sonucunda toplanan bağışlarla

geçirdikleri sopalarla-taşlarla, yıkıma karşı koymaya başladı. Ortalık bir anda adeta savaş alanına dönmüştü. Mahalleden sadece taş ve sopaların sesleri değil, aynı zamanda da silah sesleri yükseliyordu.

Gecekondu yıkımı olarak yansıyan bu çatışmada, aynı zamanda devrimle, karşı-devrim arasında kıyasıya bir mücadele yaşanıyor.

Çatışmalar sona erdiğinde, 5’i Proletarya Partisi üyesi olmak üzere, toplam 12 kişinin yaşamını yitirdiği ortaya çıkacaktı. Keskin nişancı polisler, mahallenin “eski mahalle” denilen kesimindeki binaların üzerinden, özellikle de çatışmada öne çıkan devrimcilere, hedef gözeterek ateş etmişlerdi. Ölümünün yanı sıra, 50’ye yakın insanın yaralandığı, 150 civarında kişinin ise gözaltına alındığı karşı devrimin bu saldırısı sonucu, mahalle yerle bir edilmiş, halkın evleri başlarına yıkılmıştı.

2 Eylül 1977 saldırısı, ülke tarihinin en kanlı yıkım saldırısı oluyordu. Ancak gerçekleştirilen ölümüne direnişle birlikte, insanlık tarihinin sayfalarına da önemli bir not olarak düşüyordu. Burada gerçekleştirilen direnişin gerek halk içinde gerekse de duyarlı kesimlerde yankı bulması kaçınılmaz oldu. Yıkılan evler, toplanan yardımlar ve dört bir yandan gelen devrimciler, duyarlı kesimler ve bölge halkının çabalarıyla, 2 ay içinde tekrar inşa ediliyor, mahalle yoktan var ediliyordu.

12 Eylül AFC’si ile birlikte adı “Mustafa Kemal” olarak değiştirilen mahalle, sonraki yıllarda da karşı devrimin hedefi olmaya devam etti. Doğrudan saldırılara, böl-parçala-yönet politikası eşliğinde gerçekleştirilen, yozlaştırma saldırıları eklendi. Egemen sınıflar bu saldırılarını bugün, “Kentsel Dönüşüm Projesi” adı altındaki yağma-talan projesini de ekleyerek hayata geçirme çabasındalar. Tabii 1 Mayıs Mahallesi halkı “izin verdiği” ölçüde!

(Bir Partizan okuru)

mahallenin su, elektrik gibi sorunları çözülmüyordu. Mahalleye yeni gelenlerin konut ihtiyacı olup olmadığı araştırılıyor, ihtiyacın ortaya çıkması durumunda, herkese aynı ölçüde olmak kaydıyla, arazi tahsis ediliyor ve mahalleli hep birlikte dayanışma içinde, yeni gelenlere ev inşa ediyordu.

1977 yılına kadar henüz bir isim konmamış olan ve zaten resmi kayıtlarda da görünmeyen mahalleye, 1977 kanlı 1 Mayıs’ında katledilen emekçilere atfen 1 Mayıs Mahallesi ismi veriliyordu.

1 Mayıs Mahallesi’ndeki bu devrimci gelişmeler, egemen sınıfları panikletme de gecikmiyordu. Böylece mahalle sakinleri 2 Eylül 1977 sabahı uyandıklarında, karşılarında dozerler ve yüzlerce polisi bulacaklardı. Ancak son günlerde yaşanan bazı gelişmeler, böylesi bir saldırının gerçekleşebileceğine işaret ediyordu zaten. Bunun içindir ki, mahalleli aslında bu saldırıya hazırlıklıydı. Ve halk önceden planladıkları şekliyle, ellerine

Yeni Demokrasi Senin Sesindir. Abone Ol, Abone Bul!

Yeni Demokrasi	6 Aylık	30 TL	12 Aylık	60 TL
Partizan	6 Aylık	26 TL	12 Aylık	52 TL
Yeni Demokrat Gençlik	6 Aylık	16 TL	12 Aylık	32 TL

PTT Hesap Numarası:

Ertan Çıta adına; 14920731

Döviz Kuru “Krizi”

Ekonomide Kalp Krizi Belirtisi Mi?

Türkiye ekonomisinin emperyalist mali sisteme ve zincirine bağımlılık düzeyi, onun dönemsel krizini emperyalist mali sistemin krizine sıkı sıkıya bağlamıştır. Faşist diktatörlüğün dönemsel ekonomik krizi aynı zamanda tüm emperyalist sistemden türeyecek ya da onu da etkileyecek bir bağımlılık düzeyindedir. Bu durum, Türkiye ekonomisinin kendinde sınırlı sorunlar yaşamayacağı anlamına gelmez. Nitekim son döviz kuru hareketliliği ekonominin tüm verilerini etkileyecek sonuçlar üretmiştir.

ABD’li Rahip Brunson’un serbest bırakılmayıp ev hapsine alınmasına karşı ABD emperyalizminin tepkisi oldukça sert oldu. Türkiye’nin verdiği sözün arkasında durmadığı ifade edilerek İçişleri ve Adalet bakanlarının ABD’deki mal varlıklarına el koyma kararı alındı. Bu gerginlik zaten bir süredir döviz kurlarındaki hareketliliği zirveye ulaştırdı. Ağustos’un başında başlayan hareketlilik doların 7 TL’ye kadar çıkmasına neden oldu. Günler içinde döviz kurlarında büyük çıkışlar daha sonrasında ise iniş ve çıkışlarla büyük bir spekülasyon başladı. Birkaç hafta içinde dövizden devasa boyutta vurgunlar yaşanırken, gizli bir devalüasyon oluştu.

Rahip Brunson olayının bu kriz karşısında oldukça küçük kaldığını belirtmeliyiz. Asıl sorunun emperyalizme bağımlı olan ekonomik sistemdeki yapısal sorunlar olduğu görülmüştür. İktisadi kriz yapısal olarak bizim gibi yarı-feodal yarı sömürge ülkelerde sürekli. Emperyalist sistemin mali ya da üretimden gelen en ufak bir enfeksiyonu bizim gibi ülkelerde ateşli bir krize dönüşür. Özellikle 2000’ler ile birlikte neo-liberal sisteme olan uyum süreci bunun daha fazla realize olmasını sağlamıştır. Emperyalizmle yaşanacak en ufak bir politik, hukuki ya da ekonomik gerginlik tüm iktisadi sistemin krizli yapısını açığa çıkaracaktır.

ANTI-ABD’CİLERİN DOLARKOLİKLİĞİ

Yaşanan son döviz dalgalanmaları ya da “krizi” henüz ön görülen ve bek-

lenen “mali kriz” değildir. Burada şunu belirtmekte fayda var: Türkiye ekonomisinin emperyalist mali sisteme ve zincirine bağımlılık düzeyi, onun dönemsel krizini emperyalist mali sistemin krizine sıkı sıkıya bağlamıştır. Faşist diktatörlüğün dönem-

olmaktadır. Özellikle özelleştirme politikasıyla emperyalist sisteme bağımlılığı derinleştiren, tekeli mali sermayenin akışını yoğunlaştıran, faiz-borsa ve döviz kuru oynaklığı ile sermayeye tatlı kar olanakları sunan ve bu anlamda sıcak paraya bağımlı

bu kriz ciddi tehlike çanları anlamına gelmektedir. Bu, aynı zamanda bir fırsatlar kapısının açılması demektir. Yaşanan gelişmeler klikler arasında yıkıcı bir rekabet koşulları yaratırken, emperyalist mali kurumlarda çekilen kredi ve borçların katlanması anla-

mina da gelmektedir. Dış borcun kamu ve özel şirketler bazında yıllık 200 milyar dolar çevrimi zorunlu kılan yapısı, ekonomiye büyük yüklerin binmesi demektir. Bu durum son bir yıldır büyük birçok şirketi kredi yapılandırma taleplerine zorlarken, son döviz kuru hareketliliği aynı zamanda borcun çevrilmesi için yeni borçlandırmayı da zorunlu kılmaktadır. Ekonominin bağımlılığı bu koşullarda kaçınılmaz olarak derinleşecek, yeni borçlar bulma koşulları ve şartları ağırlaşacaktır. Çünkü bu koşullar

sel ekonomik krizi aynı zamanda tüm emperyalist sistemden türeyecek ya da onu da etkileyecek bir bağımlılık düzeyindedir. Bu durum, Türkiye ekonomisinin kendinde sınırlı sorunlar yaşamayacağı anlamına gelmez. Nitekim son döviz kuru hareketliliği ekonominin tüm verilerini etkileyecek sonuçlar üretmiştir.

Çünkü dış borç ve kredilere, üretim ekonomisine değil esasta tüketim ve müteahhitlik ekonomisine dayalı, döviz üreten değil, tüketen, tüm mal ve hizmet birimleri, üretim ve tüketim maddeleri döviz kuruna bağlı olan bir yapı söz konusudur. Bu, ithalat ve ihracat dengelerini, cari açığı, enflasyon ve işsizliği, yoksulluk ve gelir dağılımlarını belirleyen faktörler

bir ekonomik yapı gerçekliği vardır. Bu durum ekonomik sistemin tam anlamıyla ülkeye girecek para, altın ve özellikle dolara olan bağımlılığını büyüten faktörlerdir. Döviz kurunda ki her oynama sistemin yapısal krizini büyütmede, açmazını derinleştirmekte ve büyüyecek bir dönemsel krizde faturanın en büyüğünün ödemesine uygun olan olanakları sunana kadar sunmaktadır. Döviz kuru hareketliliği emperyalist sermayenin kupon kesmeye dayalı asalak yapısı düşünüldüğünde yoğun giriş çıkışları artırdığı, paradan para kazanmaya dayalı iştahını en yüksek düzeyde karşılamasını sağlamaktadır.

Özellikle dış borç ve krediyle ayakta durabilen komprador kapitalistler için

adeta bir akbaba gibi bekleyen tekeli mali sermayenin aradığı zemindir. Bu borçların çevrilememesi durumu ile yüz yüze kalınması ise mali krizin ya daha fazla olgunlaşması ya da kapsamlı bir krizin kapıyı gümbür gümbür dövmesi anlamına gelmektedir. Emperyalistler arası rekabetin kızıştığı ortamda ve dünya piyasasına son 10 yılda enjekte edilen sıcak paranın fazlalığı göz önüne alındığında borcu borçla çevirme olanakları olduğunu da buraya eklemekte fayda vardır.

Ekonomideki bu durum halkın yaşamına ise doğrudan yansımaktadır. Yüksek enflasyon oranları, kapanan küçük işletmeler, artan işsizlik ve değer kaybeden TL ile oluşmuş tüm birikimlerin hızla erimesi ve değersiz-

leşmesi durumu oluşmaktadır. Oluşan kayıpların tüm faturasının halka kesileceği ise malumun ilamıdır. Sıkıştırılmış mali disiplin adı altında fonlara el koyma, ücretlerin erimesi, mal ve hizmet ürünlerine yapılacak fahiş zamlar, sosyal hakların kısıtlanması, eğitim ve sağlık başta olmak üzere tüm kamu hizmetlerinin maliyetinin halka yıkılması oluşacak sonuçlardır. Bu daha fazla yoksulluk, sefalet anlamına gelecektir. Bunu şimdiden hayata geçirmeleri durumu ile karşı karşıyayız.

PUSUDA BEKLEYENLER... KRİZ KİM İÇİN FIRSAT?

Bu krizi politik fırsata çevirmeye çalışan Türk hakim sınıflarının faşist kliği ve lideri AKP-Tayyip, ABD'ye kafa tutan görüntüsü ile şoven duygulara oynayarak yaşanan durumu kahramanlığa dönüştürme hesabına girişti. Bu durumun hiç kuşkusuz politik bir karşılığı olmaktadır. Politik kriz içinde olan sistemin yeni bir politik krizle beslenme kaynağı bulmasını sağlamaktadır. Bu politik krizin bağımlılık ilişkileri göz önüne alındığında getireceği fayda tartışmalıdır. Yine ekonominin kendi kuralları içinde işleyen acımasız çarklarına karşı "onların doları varsa bizim Allahımız var" söylemi faşizm için bir gerçekliğe parmak basmaktadır. İşi "Allah'a havale eden" bu tutum bir çaresizlik halidir.

AKP-Tayyip kliği kuşkusuz işi "Allaha" havale etmemektedir, çaresizliğine ise çözüm bulması oldukça zordur. Katar'dan geleceği iddia edilen ve 15 milyar dolar ile psikolojik bir destek alırken, daha güçlü hamleleri Avrupa Birliği ve Rusya-Çin bloğunun ABD ile olan çelişkilerine yaslanarak yeni olanaklar yaratmaya odaklanmıştır. Bir süredir emperyalistler arası çelişkiye oynayan taktik hamlesi bu ekonomik sorunda da kendini göstermiştir. Merkel ve Macron'la yapılan görüşmeler ve Almanya'nın kriz karşısında zımni destek taahhüdü söz konusu olmuştur. AB ile ipleri sürekli gergin tutan AKP-Tayyip kliği hızla iki Yunan askerini serbest bırakarak politik iklimi yumuşatmayı tercih etmiştir. AB ile ekonomik olarak tam bir uyum ve entegrasyon içinde olan

faşist diktatörlüğün yaşayacağı büyük mali krizin tüm Avrupa'ya yayılan bir krize dönüşmesi AB'li emperyalistlerin korkularından birisidir. Ama daha önemlisi bu krizi Alman ve Fransız emperyalistleri kendileri için bir fırsata dönüştürmek istemektedir. ABD ile Türkiye arasındaki krizi bir adım

tişim" denilen ve emperyalist tekelin ve kurumların mali disiplini ile oluşan kuralların yeniden ve daha etkin hayata geçirilmesi anlamına gelmektedir. Yani ekonominin en temel sorunu olan yapının güçlendirilmesi ve bağımlılığın daha fazla pekiştirilmesi. Kuşkusuz sistem hala bu ku-

AB emperyalistlerine gönderdiği mesajların belirsizlik tablosu oluşturduğu yaklaşımı büyük bir yanılsamadır. Ekonomik krizin kaynağı emperyalist politikalarıdır ve ona bağımlılık ilişkisidir. Tayyip Erdoğan ile inşa edilen tek merkezli yönetim anlayışı ekonominin gidişatı açısından esaslı bir tehlike olmadığı gibi bu ekonomik sistemden geri adım atmada bir riskte oluşturmamaktadır. Ancak ekonomik sistemin kendisi faşist diktatörlüğün emperyalizme daha güçlü bağımlılık ilişkilerinin oluşmasında en temel ölçüt durumundadır. Bu tür dalgalanmalarda bunun daha güçlü tesis edilmesi için emperyalistler için bir fırsattır. Bunun karşısında çaresiz olan Türk egemen sınıfları ve onların temsilcisi Tayyip Erdoğan'da kof bir ABD karşıtlığı ile bu çaresizliği politik bir güce dönüştürme peşindedir.

öne geçmek için olanak görmektedirler. Zira özellikle Alman emperyalistleri batı emperyalizminin liderliğinde en kötü ABD ile eşit koşullara ulaşma hevesi ile son dönemde öne çıkmaktadır. Tüm yarı-sömürge ülkelerle ilişkilerini bu ereği gerçekleştirme hedefi ile planlamakta ve adımlarını atmaktadır. Türkiye ile olan ilişkileri de bu eksenindedir.

Ancak Alman emperyalizminin faşist diktatörlüğe bu süreçle ilgili desteği aynı zamanda öğütlerle ilerlemektedir. Türk ekonomisindeki sıkıntıları gidermenin yolunun, sağlamak, sorumlu ekonomik ve mali politikalar izleyerek, fiyat istikrarı için bağımsız para politikaları uygulamaktan geçtiği öğüdü verilmektedir. Bu ne anlama gelmektedir. 2002 'de Kemal Derviş ile oluşturulan "yöne-

rallarla işletilmektedir. Ancak Tayyip Erdoğan'ın bu sistemin sigortası olan bir çok kişiyi tasfiye etmesi ve son olarak Mehmet Şimşek'le bu halkanın tamamlanması bir güvensizlik ortamı yaratmaktadır. Emperyalist güçler ve özellikle AB emperyalistleri bu güvensizliğin ortadan kaldırılmasını talep etmektedir.

Bu güvensizlik ortamını dağıtmanın kodu ise "bağımsız para politikasına dönüş" çağrısıdır. Faşist diktatörlüğün bu sistemden vazgeçmesi ya da onu aşındıracak girişimlerde bulunması ise beklenmemelidir. Tayyip Erdoğan'ın "tek adam diktatörlüğü"nü sürekli "faizlerle" uğraşır görüntüsü vermesinin, Çin-Rusya bloğu ile kurduğu ilişkilerle ABD-

Önümüzdeki süreç bu döviz kuru dalgalanmasının devam edeceğinin işaretleriyle doludur. Bu aynı zamanda tıkanmış, çaresizlik içinde boğuşan sistemin daha derin ve büyük bir krize doğru yuvarlandığını göstermektedir. Var olan politik krize devasa boyutta gerçekleşecek bir ekonomik kriz halkasının eklenmesi tüm toplumsal ve siyasal çelişkileri etkileyecektir. Egemen sınıf klikleri arasındaki gerginliğin daha üst boyutlara çıkması kaçınılmazken, yönetme sorunu boyutlanacaktır. Halk kitlelerin memnuniyetsizliği halka halka artacaktır. Memnuniyetsizlere sürekli yenileri eklenecektir. Halk muhalefetinin bu süreçte daha cesaretli hamleler yapması, işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinde pratik gelişmelerin varlığı daha görünür olacaktır. Bu durum devrimci-demokratik temelde sisteme yönecek hamlelere de yeni olanaklar ekleme anlamına gelecektir. Önümüzdeki süreç bir yandan faşizmin saldırganlığının ve savaş politikasının tırmandığı, bölgesel ölçekte süren gerginliklerin artması, diğer yandan Kürt meselesinde mücadeleye dönüşmesi ve işçi sınıfı ve emekçilerin de tüm baskı ve şovenist zehirlenmeye karşı mücadeleyi yükselteceği zemine işaret etmektedir.

Bu krizi politik fırsata çevirmeye çalışan Türk hakim sınıflarının faşist kliği ve lideri AKP-Tayyip, ABD'ye kafa tutan görüntüsü ile şoven duygulara oynayarak yaşanan durumu kahramanlığa dönüştürme hesabına girişti. Bu durumun hiç kuşkusuz politik bir karşılığı olmaktadır. Politik kriz içinde olan sistemin yeni bir politik krizle beslenme kaynağı bulmasını sağlamaktadır.

Kadın Emekçileri Mücadeleyle Buluşturalım!

İşçi ve emekçilere yönelik özellikle son süreçte giderek artan hak gasplarına ve bu durum karşısında yaşanan tepkisizliğe ve örgütsüzlüğe hemen her çalışmamızda vurgu yapmakta, bu durum karşısında yönelimimizin ne olacağı/olması gerektiği konusunda sınıf sendikacılığına uygun bir perspektif sunmaya çalışmaktayız. Özellikle kadın işçi ve emekçiler içerisinde örgütlenmesi, onların üretime, oradan da örgütlü mücadeleye katılması, bu örgütlü mücadele içerisinde de ön saflarda yer almasının önünün açılması sınıf mücadelesi açısından çok önemlidir. Çünkü toplumun yarısını oluşturan kadını kavganın da yarısını oluşturan durumuna getirmedığımız sürece sınıf mücadelesinde ciddi başarılar elde etme şansımız yoktur.

Kadının sınıf mücadelesi içerisindeki yerinin önemini koyarken, kadının bugünkü edilgen durumuna ve bunun altında yatan nedenlere de kısaca bir göz atmak gerekmektedir. Bilindiği gibi sınıflı toplumların ortaya çıkışı, kadının toplumsal yaşamdan dışlanmasına bugünkü edilgen konumuna zemin oluşturmuştur. Sömürücü sınıfların yüzyıllar boyudur emekçiler üzerinde sürdürdüğü baskı ve sömürden en fazla etkilenen kesim her zaman kadın olmuştur. Kadın üzerindeki sömürü yalnızca egemenlerin sömürüsü ile de sınırlı değildir. Egemenlerin ezilen sınıfları baskı altında tutma politikaları sonucu kendi sınıfdaşı ancak sınıf bilinçsiz emekçi erkek tarafından da baskı ve sömürü altındadır kadın. Yani sıkça dillendirildiği gibi, kadın çift taraflı, hatta çoğu zaman (eğer cinsel ulusal vb. sömürü biçimlerini de katacak olursak) çok taraflı bir sömürüyle kuşatılmıştır. Emperyalistlerin dünya halklarına yönelik özellikle son yıllarda giderek artan azgınca saldırılarının faturasını yine kadınlar daha ağır bir

biçimde ödemektedirler. Savaşların ve talana dayalı ekonomi politikaların getirdiği yoksulluğun, açlığın, sefaletin yükü de daha çok kadınların sırtına binmektedir. Egemenlerin kadını baskı altında tutma, toplum dışına itme nedeni çok açıktır ki, kadının sınıf mücadelesine katılımını engellemek içindir. Çünkü daha önce de vurgulandığı gibi, kadınlar toplumun yarısını oluşturmaktadır ve kavganın da yarısını oluşturduğunda bu egemenlerin sonunu yakınlaştıracaktır.

Egemenler bunun bilincindedir ve kadının toplumsal yaşama katılmasının önündeki engelleri giderek zorlaştırmakta, kadını ücretsiz emeğe, yani ev, çocuk, eş üçgenindeki yaşama daha da bağımlı hale getirmek için tüm imkanlarını seferber etmektedir.

Çalışan kadına gelince, bu kesimin kadını üzerindeki yük daha da ağırdır. Erkek emekçilerin çok altında bir ücretle çalıştırılan kadın, işten çıkarılmalarda da ilk kapının önüne konulan durumundadır. Sanayii toplumuna geçilmesinden bu yana kadının ucuz iş gücü olarak çalıştırılması, çalışma koşullarının çoğu zaman erkeklerden daha ağır olması, doğum, çocuk vb. nedenlerin işten çıkarılmasına vesile edilebilmesi, işten çıkarılmasa bile kreş, emzirme koşulları gibi durumların işyerlerince sağlanmaması, bu durumda çoğu zaman kadının kendiliğinden işi bırakmasına kadar varması, kadının çalışma yaşamında karşılaştığı, ancak onun ya çalışma yaşamını ağırlaştıran ya da onu çalış-

ma yaşamının, dolayısıyla toplumsal yaşamın dışına iten çok önemli nedenlerdir.

Tüm ezilen sınıfın kadınlarının olduğu gibi, çalışan kadının da yaşamını zorlaştıran bu edilgen durumdan kurtulmasının yolu, türlü vesilelerle gündeme getirildiği gibi, örgütlü sınıf mücadelesine katılmasından geçmektedir. Bugün hepimizin bildiği gibi fabrikalarda erkeklerin yanı sıra kadın işçiler de çalışmaktadır ve bunların da sınıf örgütleri içerisinde örgüt-

rın mücadeleye katılımının önünü açacaktır.

Kadın emekçileri mücadeleye katma noktasında en büyük görev hiç şüphesiz örgütlü mücadele içindeki erkeklere düşmektedir. Şu bilinen bir gerçekliktir ki, örgütlü mücadele içindeki erkekler, kadını mücadeleye katma yönünde yetersiz kalmakta, çoğu zaman en yakınlarındaki kadınları, örneğin eşlerini bile sınıf mücadelesine katma noktasında bir çabaya girmemektedirler. Sınıf mücadelesinin kadın erkek omuz omuza verilmesi gereken bir mücadele olduğunu düşündüğümüzde, bu durum kendi varlık nedenimize ters düşmekte, bize en yakın olan/olması gereken insanı mücadeleye katamadığımızda, uzağımızdaki insanları, hele de kadınları örgütlü mücadele içine katma yönündeki çabalarımız da genelde başarıyla sonuçlanmaz, dahası inandırıcılıktan uzak bir konumda oluruz. Özcesi, genelde sınıfı örgütlemek, özelde ise sınıf sendikacılığını hayata geçirmek, ka-

dınların sınıf örgütlülüğü içindeki önemini kavrayıp/kavratmak, buradan hareketle de kadının sınıfın ön saflarında mücadele etmesini sağlamak istiyorsak, buna önce en yakınımızda olan kadınlardan başlamak durumundayız. Ancak bunu başardığımız takdirde, kendi iş yerlerimizden başlayarak, çalışma yaşamının tüm alanlarındaki kadınları örgütlü mücadeleye katabilir, yönetim organlarında yer almalarını sağlayabilir, onları birer sınıf önderi haline getirebiliriz. Daha fazla sayıda kadını sınıf mücadelesine katmayı Devrimci Demokratik Sendikal mücadelemizin önündeki en önemli görevlerden biri haline getirmeli, bundan sonraki yönelimimizi bu perspektifle ele almalıyız. Unutmayalım ki, göğün yarısını oluşturan kadın, kavganın da yarısını oluşturmadığı sürece sınıf mücadelesinin ivme kazanması, sömürücü sınıfların alt edilmesi mümkün olmayacaktır.

dınların sınıf örgütlülüğü içindeki önemini kavrayıp/kavratmak, buradan hareketle de kadının sınıfın ön saflarında mücadele etmesini sağlamak istiyorsak, buna önce en yakınımızda olan kadınlardan başlamak durumundayız. Ancak bunu başardığımız takdirde, kendi iş yerlerimizden başlayarak, çalışma yaşamının tüm alanlarındaki kadınları örgütlü mücadeleye katabilir, yönetim organlarında yer almalarını sağlayabilir, onları birer sınıf önderi haline getirebiliriz. Daha fazla sayıda kadını sınıf mücadelesine katmayı Devrimci Demokratik Sendikal mücadelemizin önündeki en önemli görevlerden biri haline getirmeli, bundan sonraki yönelimimizi bu perspektifle ele almalıyız. Unutmayalım ki, göğün yarısını oluşturan kadın, kavganın da yarısını oluşturmadığı sürece sınıf mücadelesinin ivme kazanması, sömürücü sınıfların alt edilmesi mümkün olmayacaktır.

Dersim Yangın Yeri

Gerilla mücadelesinin ivme kazandığı 90'lı yıllarda Dersim'de uygulanan özel savaş politikaları bugün farkı biçimiyle sürdürülmeye devam ediyor. O tarihlerde yine halka yönelik yiyecek-ıçecek ambargoları uygulanmış, yaylalar yasaklanmış, köyler boşaltılmıştır. Orman yakmalarının yanı sıra zehirli kimyasallar ve zararlı böcekler Dersim doğasına bırakılarak yine ağaçlar hedef alınmıştır.

Faşizm işçilere, emekçilere, ezilen uluslara ve doğaya yönelik saldırılarını boyutlandırırken, saldırıları bir politika haline getirerek süreklilik kazandırıyor. Saldırıları hız kesmeden ve gittikçe pervasızca artırarak sürdüren faşist TC devleti, T. Kürdistanı'nın dağlarını bombalıyor, ormanlarını ateşe veriyor. Azgın bir millî zulüm altında bıraktığı Kürt ulusunun yaşam alanlarını da yok ederek boyutlu bir saldırı dalgası ile kitleler üzerinde baskı oluşturmaya çalışıyor. Tayyip-AKP kliği ile gerçekleştirilen bu saldırı politikaları kitlelerde biriken öfkeyi dizginlemek ve geniş bir korku ağı oluşturarak en ufak muhalif sese dahi engel olmayı hedeflemektedir.

15 Temmuz sonrası ilan edilen OHAL ile tüm toplumsal ileri dinamiklere yönelik "diz çöktürme harekâtı" ile yönelen TC, uzunca bir süredir tüm askeri teknik ve imkânlarıyla gerillaya yönelik imha ve yok etme politikasını hayata geçirmeye çalışıyor. T. Kürdistanı'nın dağlarını, ormanlarını aralıksız bir şekilde, savaş uçaklarıyla, tanklarla, toplarla bombalıyor. Bilinçli bir biçimde gerçekleşen bu bombardımanlar, özellikle yaz ayı olması ve rüzgardan kaynaklı çok geniş ormanlık alanlarda büyük yangınları ortaya çıkarıyor.

Bu saldırıların en yoğun yaşandığı yerlerin başında Dersim coğrafyası geliyor. Birçok devrimci ve yurtsever örgüte, gerilla mücadelesine "ev sahipliği" yapan Dersim coğrafyası tarihten bu yana devletin ilk yöneldiği alanlardan biri olmuş, yok edilmeye çalışılmıştır. İçerisinde yaşayan, soyu tükenmekte olan hayvanlar ve endemik bitki türleri nedeniyle özel bir yere sahip olan Dersim coğrafyası, kültürel ve doğal zenginlikler açısından en çeşitli bölgelerden birisidir. Dersim coğrafyasına dönük orman yakma, kalekol gibi saldırılar devletin ilk başvurduğu yöntemler olurken, HES, JES ve baraj yapımı gibi saldırılarla Dersim coğrafyası sermayeye peşkeş çekilmeye çalışılmıştır. Son yıllarda Dersim coğrafyasına yapılmak istenen bazı HES, JES ve baraj projeleri, Dersim halkının mücadelesiyle "hukuk" engeline takılıp iptal

edilirken, orman yakmalar ise "hız kesmeden" sürmektedir.

FAŞİZMİN MUHAFAZA ETTİĞİ TARİHSEL DERSİM DÜŞMANLIĞI

'38'den bu yana TC'nin Dersim'e bakışında hiçbir şey değişmemiştir. 38'de aylarca dağları bombalanan, on

binlerce insanı kırimdan/katliamdan geçirilen Dersim bugün yine yangın içinde bırakılmıştır. Orman yangınlarının söndürülmesi için çağrı yapan halka ve demokratik kitle örgütlerine vali-kayyımın verdiği "Çeşitli sosyal medya ve basın yayın organlarında çıkan haberlerde "Dersim Yanıyor" başlığı altında asılsız haberlerin yapıldığı ve İlimize ait olmayan yangın fotoğraflarının kullanıldığı görülmüştür. Çıkan yanlış haberler ve kullanılan sahte fotoğraflarla ilgili olarak 11.08.2017 tarihinde Valiliğimizce konu hakkında gerekli açıklama yapılmıştır" yanıtı devletin Dersim halkına ve coğrafyasına dair tarihsel bakış açısının resmidir adeta. Sonrasında kamuoyunda oluşan tepki sonucu valilik yangının "varlığını" kabullense de yine herhangi bir müdahalede bulunulmamış, orman yangını Değirmendere, Zoğar, Zenge, Koçeri, Bozan, Kozluca, Geyiksuyu, Sin ve Düdüml bölgelerini kapsayan geniş bir alana yayılmıştır. 10 günün sonunda gönüllü doğa aktivistlerinin ve halkın çabalarıyla söndürülebilmiştir.

ORMAN YANGINLARI ÖZEL SAVAŞ POLİTİKASININ SONUCUDUR

Bahar ve yaz aylarında yaprakların açmasıyla beraber T. Kürdistanı'nın birçok bölgesinde ormanları ateşe veren TC ordusu, gerillanın bölgedeki etkisini kırmak ve gerillanın yaşam alanlarını yok etmeyi hedeflemektedir.

coğrafyası ve Dersim halkı, zulme ve katliamlara boyun eğmemiştir. 38'de kitlesel katliamlarla, 90'larda köy boşaltmalarla, gerillaya dönük kimyasal silah kullanımıyla, günümüzde orman yakmalarla, bombardımanlarla gündeme gelen bu saldırılar, güçlü bir karşı koyuş ortaya konulabildiği sürece geri püskürtülecektir.

Son yıllarda gerek ülkemizde gerekse de bölgemizde yaşanan çatışmalı süreç, yeni krizlere bürünerek sürmektedir. 2015'te "çözüm süreci"nin bitirilmesiyle başlayan yoğun çatışmalı süreç, devletin ekonomik ve siyasal krizi derinleştikçe bir üst boyuta ulaşmaktadır. Derinleşen krizlerini, saldırgan politikalarını büyüterek aşmayı hedefleyen faşist TC devletin ilk işinin silahlı mücadeleyi tasfiye etmek olduğunu görmekteyiz. Ulusal ve devrimci silahlı güçlere yönelik "çökerttik, bitiriyoruz" naralarıyla topyekûn saldırıya geçen TC güçleri, bütün askeri imkânlarını ve yeteneklerini bu hedefleri doğrultusunda harekete geçirmiştir. Ekonomik krizin kapılarının aralandığı bu günlerde kemer sıkma politikalarını devreye sokan devlet, askeri harcamalarını artırmış, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) bütçesini genişletmiştir. En demokratik hak ve taleplerin tırpanlandığı şu süreçte, faşizmin karşısına dikilen ulusal ve devrimci silahlı güçlerin tasfiye edilmesi, devletin iştahını kabartan bir hülyadır.

Özelde Dersim olmak üzere T. Kürdistanı'nın doğasına yönelik gerçekleştirilen bu saldırıların esas hedefi gerillanın yaşam alanlarını yok etmek, silahlı mücadeleyi baltalamaktır. Gerillayla bölge halkı arasında kurulan bağ kesmek için tüm devlet aygıtları bu uğurda seferber edilmektedir. Ama unuttuğu bir şey vardır; o da zulüm ve sömürü olduğu sürece direnişin/mücadelenin de olacağıdır. Tarihsel haklılıktan alınan güçle bu saldırı dalgası da er ya da geç püskürtülecektir.

dir. Bu sistematik hale gelen saldırı hiç kuşkusuz özel bir savaş politikasının sonucudur ve çok yönlü bir "hesap" içermektedir. Bölge halkının gerillayla buluşmasını engellemek için 90'lı yıllardan bu yana köy yakma, köy boşaltma, orman yakma ve yiyecek-ıçecek ambargosu gibi savaş politikalarını sürdüren faşist TC devleti günümüzde de, Dersim coğrafyasını ateşe vererek bölgeyi insansızlaştırmak istemektedir.

Gerilla mücadelesinin ivme kazandığı 90'lı yıllarda Dersim'de uygulanan özel savaş politikaları bugün farkı biçimiyle sürdürülmeye devam ediyor. O tarihlerde yine halka yönelik yiyecek-ıçecek ambargoları uygulanmış, yaylalar yasaklanmış, köyler boşaltılmıştır. Orman yakmalarının yanı sıra zehirli kimyasallar ve zararlı böcekler Dersim doğasına bırakılarak yine ağaçlar hedef alınmıştır.

Dersim dağları, ormanları '38 katliamında halkı bağrına basmış, binlerce insanın katliamdan kurtulmasını sağlamıştır. 38'den bu yana isyancılara, gerillaya ev sahipliği yapan Dersim

“Mercan Şehitleri Halk Savaşını Büyütmenin Çağrısıdır, Bu Çağrıya Bedel Ödeyerek, Bedel Ödeterek Yanıt Olacağız!”

HABER MERKEZİ- 5-6 Ağustos tarihlerinde Dersim-Mercan dağlarında TC güçleri ile girilen çatışmada ölümsüzleşen 6 Halk Savaşçısı'na dair Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Türkiye İşçi Köylü Kurtuluş Ordusu / Dersim Bölge Komutanlığı tarafından bir açıklama yayımlandı.

ikk-online.org sitesinde yer alan ve “Şehit düşen yoldaşlarımız, Halk Ordusunun Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde belirlenmiş görevleri yükümlenmiş ve bunları yerine getirirken ölümsüzleşmişlerdir. Kaybımız ağırdır, ancak bilinmelidir ki partimiz önderliğinde Halk Ordusu, yaralarını sararak, boşalan

mevzilerini doldurarak, yarım kalan görevleri tamamlayarak ilerleyecektir” vurgusunun yapıldığı açıklamanın tamamını haber değeri taşıdığı için olduğu gibi yayımlıyoruz:

“5-6 Ağustos 2018 tarihinde Dersim Ovacık- Mercan yaylalarında faşist ordu güçlerinin bölgede bulunan gerilla birliğimize yönelik saldırısında altı yoldaşımız şehit düşmüştür.

5 Ağustos günü, gece saat 23.00 sularında başlayan çatışma, 6 Ağustos sabah 09.00'a kadar sürmüştür. Düşman, kara güçleriyle sonuçlandıramadığı çatışmayı, hava desteği olarak sürdürmüş ve yoldaşlarımız son mermilerine kadar direnerek şehit düşmüşlerdir. Çatışma sonucunda düşmanın ölü ve yaralıları hakkında net bir bilgiye ulaşamadık.

Şehit düşen yoldaşlarımız şunlardır:

Mustafa Sarıca (Taylan): 1987 Ankara doğumlu Taylan yoldaş, Türk-Sünni kökenliydi. Üniversite yıllarına devrimci düşünce ile tanışan Taylan yoldaş, girdiği araştırma sürecinde İbrahim yoldaşın düşüncesiyle tanışmış ve etkilenecek partimiz saflarında yerini almıştır. İlk olarak TMLGB saflarında örgütlenen Taylan yoldaş, gençliğin akademik-de-

mokratik mücadelesinde komsomol militanı olarak görev almış ve bu süreçte bir düşman operasyonu sonrası tutsak düşmüştür. Hapishaneden çıktıktan sonra görevlerine dört elle sarılan Taylan yoldaş, mücadelesine

daha ötesine ulaşma hedefiyle hareket etmiştir.

Şehit düştüğünde TİKKO saflarında birim komutanı olarak görev alan Yusuf yoldaş, aynı zamanda partimizin

tanışmış ve burada semt çalışmalarına dahil olmuştur. 2016 yılında gerilla mücadelesine katılan Yetiş yoldaş, emekçi karakteriyle aldığı görevlere dört elle sarılmış, parçası olduğu emekçi halkımızın umutlarını sürekli bilincinde taşımıştır.

Yetiş yoldaş, şehit düştüğünde TİKKO savaşçısıydı.

Zeynel Çakıl (Haydar): 1993 Dersim-Mazgirt doğumlu olan Haydar yoldaş, Kürt-Alevi kökenliydi. Partimizle küçük yaşlarda tanışan ve partinin ismiyle büyüyen Haydar yoldaş; devrimci mücadeleye, esas olarak üniversite okumak için gittiği İzmir'de gençliğin akademik-demokratik mücadelesine

katılarak başlamıştır.

Sistemin halk gençliğine sunduğu ve dayattığı gelecekte yoksun ve yozlaşmış yaşamın ayırdına varan Haydar yoldaş, bunu reddederek 2016 yılında daha ileri düzeyde bir mücadele için Halk Ordusu saflarına katılmıştır.

Öğrenci/yarı aydın kökenli bir yoldaş olarak buna özgü özelliklerinin bilincine varma ve aşma çabasıyla ön plana çıkmış ve görevlerine dört elle sarılmıştır.

Haydar yoldaş şehit düştüğünde TİKKO savaşçısıydı.

Şehit düşen yoldaşlarımız, Halk Ordusu'nun Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde belirlenmiş görevleri yükümlenmiş ve bunları yerine getirirken ölümsüzleşmişlerdir. Kaybımız ağırdır, ancak bilinmelidir ki partimiz önderliğinde Halk Ordusu, yaralarını sararak, boşalan mevzilerini doldurarak, yarım kalan görevleri tamamlayarak ilerleyecektir.

Faşizm, tüm gücüyle halkımıza saldırıp teslimiyet dayatırken, direnmek ve silahlı mücadeleyi geliştirmek, her zamankinden daha elzemdir. Şehitler vererek, kanla ödediğimiz bedel, bu görevi yerine getireceğimizin teminatıdır.

TMLGB üyesi olarak devam etmiş ve çeşitli alanlarda görev almıştır.

2010 yılında Halk Ordusu saflarına katılan Taylan yoldaş, sürekli olarak kendini geliştirmenin, partinin ve savaşın ihtiyaç ve görevlerine uygun şekillenmenin çabası içinde olmuştur. O, gösterdiği irade, çaba ve sorumluluk bilinci ile kendini sürekli aşmanın, devrimcileşmenin somut bir ifadesi olarak bilincimizde yer etmiştir.

Şehit düştüğünde TİKKO-DBK üyesi olarak görev yürüten Taylan yoldaş, aynı zamanda partimizin ileri militanıydı.

İlker Tezer (Yusuf): 1985 Dersim doğumlu olan Yusuf yoldaş, Kürt-Alevi kökenliydi. Partimizle küçük yaşlarda tanışan Yusuf yoldaş, örgütlü mücadeleye genç yaşlarda İstanbul'da semt çalışmalarıyla başlamıştır. Parti ve komsomol faaliyetinde çeşitli görevler alan Yusuf yoldaş, mücadeleye katılımını daha ileri taşıma bilinciyle 2012 yılında gerilla saflarına ulaşmıştır. Bu onun açısından mücadelede oluşturduğu rutini kırmak ve ileri atılmak anlamına geliyordu.

Girdiği yol, her ne kadar sancılı ve zorlu da olsa Yusuf yoldaş, zorlukları aşmasını bilmiş ve sürekli olarak

ileri militanıydı.

Tanju Er (Samet): 1993 Tokat/ Erbaa doğumlu olan Samet yoldaş, Türk-Alevi kökenliydi. Karadeniz dağlarından bildiği partimizle esas olarak göç ettikleri İstanbul'da tanışmış ve burada semt çalışmalarına dahil olmuştur.

2014 yılında Halk Ordusu saflarına katılan Samet yoldaş, her zaman aldığı görevleri yerine getirmenin çaba ve özverisi içinde olmuştur. Samet yoldaş şehit düştüğünde TİKKO savaşçısıydı.

Mehmet Keleş (Mahir): 1990 Sam-sun doğumlu olan Mahir yoldaş, Türk-Sünni kökenliydi. Devrimci düşünce ile lise yıllarında tanışan Mahir yoldaş, üniversite okumak için geldiği Amed Dicle Üniversitesi'nde komsomolun üniversite çalışmalarına dahil olmuştur.

2014 yılında gerilla saflarına katılan Mahir yoldaş, emekçi yapısı ve inatçı karakteriyle ön plana çıkmıştır. Mahir yoldaş, şehit düştüğünde TİKKO savaşçısıydı.

Tarık Akın (Yetiş): 1990 Erzincan doğumlu olan Yetiş yoldaş, Kürt-Alevi kökenliydi. Partimizle İstanbul'da

Mercanlar'da Ölümsüzleşen Halk Savaşçıları Sonsuzluğa Uğurlandı

HABER MERKEZİ- 5-6 Ağustos tarihlerinde Ovacık Mercanlar bölgesinde çıkan çatışmada şehit düşen altı Halk Savaşçısı'ndan Yusuf Parti isimli İlker Tezer Mercanlar bölgesi Yarımkaya köyünde, Haydar Parti isimli Zeynel Çakıl Mazgirt Alhan köyünde, Samet Parti isimli Tanju Er ve Yetiş Parti isimli Tarık Akın Sarıgazi'de toprağa verildi.

İLKER TEZER (YUSUF) MERCANLAR'DA GÜNEŞE UĞURLANDI

İlker Tezer (Yusuf)'un cenazesi ailesinin, köylülerin, Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin katılımıyla 8 Ağustos'ta şehit düştüğü Mercan Dağları'nın eteklerinde toprağa verildi.

Ovacık'tan Mercan Yarımkaya köyüne giden yolları zırhlı araçlarla ablukaya alan askerler cenazeye katılanlara GBT yaptı.

Partizan adına Zazaca yapılan konuşmada Mercanlar'da şehit düşen altı Halk Savaşçısı'nın mücadelelerinin, direnişlerinin sahiplenileceği ifade edildi. "Seni şehit düştüğün dağların eteklerine defnediyoruz, biz biliyoruz ki sen halkımız uğruna can verdin, seni ölmedin yaşıyorsun, seni mücademizde yaşatacağız" denilen açıklama altı Halk Savaşçısı'nın direniş-

leri selamlanarak sonlandırıldı.

TARIK AKIN (YETİŞ) SARIGAZI'DE KAVGA YEMİNLERİYLE UĞURLANDI

Altı Halk Savaşçısı'ndan biri olan Tarık Akın (Yetiş) Sarıgazi'de güneşe uğurlandı.

10 Ağustos tarihinde Malatya Adli Kurumu'ndan alınarak Sarıgazi Cemevi'ne getirilen Yetiş'i ailesi, yoldaşları ve dostları slogan ve zılgıtlarla karşıladı. Sabah saatlerinden itibaren cemevi çevresi ve Sarıgazi merkez polis ablukasına alınarak cenazeye katılım engellenmeye çalışıldı. Cemevine giden sokaklar onlarca polis ve zırhlı araç tarafından kuşatılarak, cenazeye katılanlar üzerinde psikolojik baskı kurulmaya çalışıldı. Tüm abluka ve baskılara rağmen ailesi ve yoldaşları geri adım atmayarak Tarık Akın'ı "Yetiş yoldaş ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "Mercan'da düşene dövüşene bin selam" sloganlarıyla sahiplendi.

"YAŞASIN HALK SAVAŞI"

Cemevinde yapılan dini vecibelerin ardından sloganlar ve marşlarla mezarlığa götürülmek istenilen cenaze yürüyüşüne polis saldırdı. Cenazede polisleri görmek istemeyen Yetiş'in dayısının "Defolun gidin buradan. Yaşasın Halk Savaşı" diye haykırması üzerine polis "Senin kafanı keseceğim" diyerek aileyi tehdit etti. Mezarlığa doğru yola çıkan cenaze aracının önünü kesen polis "yürüyüşün kanunsuz olduğu ve slogan atıldığı" gerekçesiyle fiili saldırıda bulundu. Kitle ile polis arasında yaşanan arbedenin ardından kitlenin önu akrep, toma ve onlarca polis tarafından kesildi. Bu esnada da cenaze kitlesine saldırarak gözaltı yapmaya çalışan polis kitlenin direnişi karşısında gözaltı yapamadı.

Devamında cenaze aracına yetişmeye çalışan kitleye "Bu cenaze terörist cenazesi" diye sürekli taciz eden polise kitlenin içerisinde "terörist değil devrimci" cevabı verildi. Tüm baskı, saldırı ve tacizlere rağmen yürüyen kitle mezarlığa yaklaştığında, mezarlık girişini tutan polis bu defa önde yürüyen ailelerin taşıdığı, PŞTA, Partizan ve Halk Cephesi çelenklerine saldırdı ve çelenklerin üzerindeki yazıları sökerek parçaladı. Polisin saldırısının ardından kitle "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla mezarlığa giriş yaptı.

Cenaze defnedilirken, saflarında savaştığı Proletarya Partisi'nin kızıl bayrağı yoldaşları tarafından Yetiş'in bedenine sarıldı.

ZEYNEL ÇAKIL (HAYDAR) MAZGIRT'TE TOPRAĞA VERİLDİ

Ailesi tarafından Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan alınan Zeynel Çakıl (Haydar)'ın cenazesi 14 Ağustos tarihinde ailesinin yoldaşlarının ve dostlarının katılımıyla Mazgirt'e bağlı Alhan köyünde toprağa verildi. Havadan ve karadan bölgeyi kuşatmaya alan askerler mezarlık üzerinde heronlar ile görüntü aldı. Mazgirt merkez ile Alhan köyü yolunu ablukaya alan askerler cenazeye katılanlara GBT yaparak katılımı engellemeye çalıştı. Tüm engellemelere rağmen köye ulaşan Zeynel Çakıl (Haydar)'ın cenazesi ailesi ve yoldaşları tarafından ağıtlarla toprağa verildi.

Tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşunda bulunulan anma töreni, Zeynel Çakıl (Haydar)'ın mezarının karanfillerle süslenmesinin ardından sona erdi.

Zeynel Çakıl (Haydar)'ın Alhan köyündeki cenaze törenine Partizan ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin yanı sıra, Karakoçan ve Dersim'den çok sayıda HDP üye ve yöneticisi katılım sağladı.

TANJU ER (SAMET) SARIGAZI'DE AİLESİ VE YOLDAŞLARI TARAFINDAN UĞURLANDI

Sabah saatlerinden itibaren cemevi çevresi ve Sarıgazi merkezi polis ablukasına alınarak cenazeye katılım engellenmeye çalışıldı. Tüm abluka ve baskılara rağmen ailesi ve yoldaşları geri adım atmayarak Tanju Er'i "Samet yoldaş ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez

yaşasın halk savaşı", "Mercan'da düşene dövüşene bin selam" "Umut dağlarda Partizanlarda" sloganlarıyla sahiplendi.

POLİS CENAZE ARACINI KAÇIRDI

Cemevinde yapılan dini vecibelerin ardından sloganlar ve marşlarla mezarlığa götürülmek istenilen cenaze yürüyüşüne polis saldırdı. Kitle ile cenaze aracı arasına zırhlı araçla giren polis cenazeyi kaçırmak istedi. Cenaze aracından ayrılmayan kitleye fiili olarak saldıran polisle kitle arasında arbede yaşandı. Cenaze aracının peşinden koşan kitle "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarını haykırarak mezarlığa ulaştı.

Mezarlığa ulaşıldığında kitleye sürekli sözlü saldırılarda bulunan polise halk tepki göstererek mezarlığı terk etmelerini söyledi. Cenaze aracından zılgıtlarla alınan Samet'i yoldaşları "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı", "Mercan'da düşene dövüşene bin selam" sloganlarını haykırarak defnedileceği mezara getirdi.

"ASLA VE ASLA BU MÜCADELEDE YILGINLIK YOK"

Mezar başında Partizan adına yapılan konuşmada yığınlığa yer olmadığı vurgulanarak: "Mercanlar'da şehit düşen altı Halk Savaşçısı'ndan biri olan yiğit evladımız olan Tanju Er'i toprağa gömdük. Emperyalizme, feodalizme, faşizme ve her türden gericiğe karşı sınıf mücadelesi kan can bedeli mücadeleyle sürüyor. İşçilerin emekçilerin yoksulların ezilenlerin tüm halkımızın daha mürebbeh daha demokratik bir hayat yaşaması için Demokratik Halk İktidarı mücadelesi ilelebet sürecektir.

Zalimlerin zulmü sürdüğü müddetçe bu mücadele devam edecek. Asla bu mücadelede yığınlık yok. Asla ve asla faşizme, emperyalizme ve feodalizme asla teslim olmayacağız" ifadelerinin kullanıldığı konuşma "Mercan şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla sona erdi.

Cenazeye Ezilenlerin Sosyalist Partisi, (ESP) Halk Cephesi, Halkevleri ve Sosyalist Meclisler Federasyonu (SMF) katılarak destek oldular. Kitlenin toplu şekilde cemevine geçmesiyle cenaze töreni sona erdi.

“Mercan-Şahverdi Direnişi Partimize Bağlılığın, Halk Savaşında Israrın Adıdır!”

HABER MERKEZİ- 5-6 Ağustos tarihlerinde TC güçleri ile Proletarya Partisi'ne bağlı Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada ölümsüzleşen halk savaşçılarına dair Türkiye Komünist Partisi / Marksist Leninist – Merkez Komitesi tarafından bir açıklama yapıldı. Elimize e-posta yoluyla gelen “Mercan-Şahverdi Direnişi Partimize Bağlılığın, Halk Savaşında Israrın Adıdır!” başlıklı ve 16 Ağustos tarihli açıklamada halk savaşçılarının kızıl direniş ruhuyla ölümsüzleştikleri vurgulandı.

“Yoldaşlarına ve halka baktığında devrimi ve umudu görenlerin, elindeki silaha baktığında özgürlüğü duyumsayanların, zulme ve zalime baktığında iktidarı zorunlu görenlerin yürüyüşü devam ediyor. Dersim Ovacık Mercanlar'da 5-6 Ağustos 2018'de partimize bağlı 6 TİKKO savaşçımız, faşist diktatörlüğe karşı “kızıl iktidar” bilincini kuşanarak ölümü kucakladılar” ifadelerinin kullanıldığı açıklama şöyle devam ediyor:

“Her biri hayatı kaybetmekten daha acı olanın yaşamın anlamını kaybetmek olduğu bilincini kuşanarak, sınıf mücadelesine ve daha da önemlisi Komünist Parti önderliğinde iktidar mücadelesine tüm benliğiyle atılmayı tercih etti. Onlar; yığınların kol gezdiği, gerilla mücadelesinin imkansızlığı üzerine “tezlerin” yazıldığı, Parti ve savaş kaçınılığının “özgürlük kampanyalarıyla”, “komünistleşme manifestosu” haline getirildiği, namların soğutulması gerektiği çılgınlıklarının “devrim” adına atıldığı, halkın faşist diktatörlüğün kuşatmasını parçalamak için “parlamentarizme” hunharca yönlendirildiği ve “hayal dünyasına” mahkum edilmeye, “iyileştirmelerin her şey, iktidarın ise rüya” olduğu bilincinin yerleştirilmeye çalışıldığı koşullarda namları soğutmadan, “kızıl güzergahı” kanlarıyla çizmeyi tercih etti.

Partimize bağlı TİKKO savaşçılarımız faaliyet esnasında düşmanın bir pusulamasına düşmüştür. Bu kuşatmaya karşı direnişe geçen gerilla birliğimiz ve yoldaşlarımız tereddütsüz bir hamle ile düşmanın hamlesini boşa çıkarmaya çalışmıştır. Gerilla ruhu ve TİKKO'cu olmanın ideolojik kuşanmışlığı ile son nefeslerini verene kadar Partimizin şiarlarını haykırarak inanç ve kararlılık

göstermişlerdir. Bu çatışmadan Dersim Bölge Komutanlığı üyesi Taylan (Mustafa Sarıca) yoldaşla birlikte savaşçılarımız Samet (Tanju Er), Mahir (Mehmet Keleş), Yetiş (Tariq Akın), Haydar (Zeynel Çakıl), Yusuf (İlker Tezer) yoldaşlar ölümsüzler kervanına katılmıştır.”

Açıklama şöyle devam ediyor:

“Son süreçte faşist diktatörlük imha amaçlı başlattığı topyekûn saldırıda Türkiye Kürdistanı'nda kuralsız bir

gütlemektedir. Hiç kuşkusuz bu uğurda kayıplar olacaktır, olmaktadır. Son 3 yılda onlarca gerilla gücümüz bu imha operasyonunda şehit düşmüştür. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren yüzlerce gerilla bu operasyonlara karşı direnirken toprağa düşerek devrim inancı ve kararlılığını beyan etmiştir. 5-6 Ağustos'ta şehit düşen 6 yoldaşımızdan sonra Dersim'de PKK Merkez Komite üyesi, yine HPG Komuta Konseyi üyesi ve Dersim Saha Komutanı Atakan Mahir (İbrahim Çoban) ile birlikte 9 PKK gerillası

nıdır. Partimiz TKP/ML bu saldırıları genel siyasi çizgisine daha sıkı bir şekilde sarılarak karşılayacaktır. Silahlı mücadelede ısrarını sürdürecektir, gerilla savaşı ile iktidar perspektifli hamlelerini geliştirecektir. Kayıplarımız; savaşı daha iyi kavramak, hedefe daha fazla kilitlenmek, taktik yenilgileri zaferin öğretmeni olarak görmek için sadece bir gerekçemiz olacaktır. Halkımızın yiğit evlatları dün olduğu gibi bugün de “iyileştirmeleri değil iktidarı hedefleyen” bilinci kuşanarak Partimizin ve Halk Ordumuzun saflarını sıklaştıracaktır. Daha şimdiden şehitlerimizin bıraktığı boşluğu doldurmaya, onların yarım bıraktığını tamamlamaya, onların silah elde düşüşlerini korkma gerekçesi değil, kararlılık bilincine dönüştürmeye ve öfke ve kinle yola devam etmeye dününden daha hazır kadrolarımız, militanlarımız, taraftarlarımız şekillenmiştir. İşte ölümü kucaklama cesaretinin yoldaşlarına kaçınılmaz olarak aşılacağı şey bu cesaret olmaktadır.

Yoldaşlarımız, tarihe altın harflerle kayıt, geleceğe umut, bugüne referans olmuşlardır. Onlar emperyalizmin, faşizmin ve her türden gericiğin işçi sınıfının ve ezilen halk yığınlarının kollarına, ayaklarına ve zihnine vurduğu her zinciri silahların eleştirel gücüyle parçalamayı tam kavrayışa çevirmiş komünist militanlar olarak yaşadılar ve ölümü kucakladılar. Onlar Partimiz içinde çıkan sağ tasfiyeciliğe, parti ve savaş kaçınılığına karşı parti çizgisine sınıksız sarılarak aynı zamanda Parti bilinci ve hafızası oldular. Dönemin tüm gerici küçük burjuva akımlarına ve hastalıklarına karşı komünist çizgide ve Kaypakkaya güzergahında ilerleme iradesi göstererek, Partimizin genel siyasi çizgisine örgütsel bütünlüğüne önce emeklerini sonra da canlarını ve ruhlarını kattılar. Bu dönemin ideolojik-politik-örgütsel ihtiyacına yanıt veren bu şekillenmiş, tereddütsüz ölümü kucaklama iradesiyle partimiz TKP/ML'ye daha güçlü bir sorumluluk, ideolojik-politik çizgisinde daha kararlı durma bilinci yüklemektedir. “Faşizmi er ya da geç alt edeceğiz”, bu yoldaşlarımızın tarihsel kavrayıştı. Şimdi tarih ve toplum bilimi olan Marksizm-Leninizm-Maoizm ile daha fazla kuşanma ve şehitlerimizin devrim ideallerini daha yakına çekmek için Partimiz TKP/ML önderliğinde safları sıklaştırma zamanıdır.”

savaşı hayata geçirmektedir. Gerilla alanlarını ileri teknoloji ile donanmış savaş uçaklarıyla bombalamakta, kimyasal silahları kullanmakta, paralı askerlerini yaygın şekilde bölgeye sevk etmekte, ihbarcı-ışbirlikçi ağı kurarak tam bir ölüm makinası örgütlemektedir. Bu sürece tıpkı 1990'larda olduğu gibi ormanları sabote ederek yakmayı eklemiştir yeniden. Düşmanın gerilla alanlarını daraltmaya ve imhaya yönelik bu girişimi faşizmin gerilla karşısında ki çaresizliğini de göstermektedir. Halkı mücadelemize karşı doğanın talan edilmesini de içeren bir saldırganlık söz konusudur. Bu aynı zamanda halkın gözünü korkutmak ve psikolojik savaşı yıldırma amaçlamaktadır. Hiç kuşkusuz bu saldırıların hiç biri, halkın devrimci mücadeleye olan ilgisini, gerillanın yaratıcılığını ve tüm saldırıların ısrar ve kararlılıkla boşa çıkarılmasını engelleyemeyecektir.

Ulusal, sosyal kurtuluş mücadelesi veren tüm gerilla güçleri ve partimize bağlı gerilla birlikleri bu kuşatma ve imhaya karşı ölümüne bir direniş ör-

şehit düşmüştür.

Türk, Kürt Uluslarından ve Çeşitli Milliyetlerden Halkımız,

Faşist Türk devleti gerilla kayıpları karşısında sevinç çılgınlıkları atmaktadır. Partimiz TKP/ML savaşçılarımızın kaybı karşısında adeta zafer kazanmış ve parti gerilla güçlerimizi bitirdiği yaygarası koparmıştır. Evet kayıplarımız ağırdır. Her biri tüm benliğiyle mücadeleye bağlı 6 yoldaşımızı onların ideallerine bağlılık antları içerek uğurladık. Ancak onlar tıpkı kendilerinden önce tereddütsüz şekilde ölümü kucaklayan yüzlerce şehidimiz gibi Halk Savaşı'nda ısrarın, proletaryanın kızıl bayrağını yükseklere çekmenin, iktidar mücadelesinde kararlılığın, Demokratik Halk Devrimi, sosyalizm ve komünizm mücadelesinde amansız duruşun zorunlu, tarihsel ve güncel bir sorumluluk olduğunun bilincini bir kez daha can bedeli göstermişlerdir.

Şimdi; kaçınılığına, umutsuzluğa, faşizmin kuşatmasına karşı, giden yoldaşlarımızın yerini doldurma zama-

Hedef “Türkiyelileşme” Mi? Liberalleşme Mi?

Devrim ve reformizm tartışmasının da son seçimlerden sonra öncünün de içinde yer aldığı bazı devrimci örgütler tarafından bir süredir sıkça yapıldığını belirtelim. Sakal ve bıyık arasında gidip gelen, ne ondan ne de diğerinden vazgeçemeyen önemli bir demokratik-devrimci hareket, tasfiyeciliğin bulanık sularında çırpınarak, oportünizmin tarihini yeniden yazdıracak pratiklerin altına imza atmaktadır.

Selahattin Demirtaş'ın HDP'ye yönelik eleştirilerinin de yer aldığı makalesinin yayınlanmasının ardından, gerek HDP içinde, gerekse de diğer demokratik-devrimci hareket içinde yeni bir tartışma başlamış oldu. Tartışmaların ana odağı, son seçimlerden sonra seçilen aday profiline de bakılarak, “HDP nereye gidiyor?” üzerine yapılmaya başlandı. Devrim ve reformizm tartışmasının da son seçimlerden sonra öncünün de içinde yer aldığı bazı devrimci örgütler tarafından bir süredir sıkça yapıldığını belirtelim. Sakal ve bıyık arasında gidip gelen, ne ondan ne de diğerinden vazgeçemeyen önemli bir demokratik-devrimci hareket, tasfiyeciliğin bulanık sularında çırpınarak, oportünizmin tarihini yeniden yazdıracak pratiklerin altına imza atmaktadır. Hal ve ahval bu iken, bu tartışmanın daha fazla yapılacağı, ideolojik mücadelenin daha da keskinleşeceğini, keskinleşmesi gerektiğini düşünmekteyiz.

24 Haziran 2018 günü yapılan seçimlerin üzerinden iki aydan fazla bir zaman geçti ancak tartışmalar henüz bitmemiş görünüyor. Bir tarafta AKP'nin verdiği vaatler ve bugün ekonominin tabiri caizse sıfırı tüketmesi, diğer tarafta 24 Haziran sonrası “güneş doğacak” diyen, halkı sandığa götüren ama “mağlup” olduktan sonra ise hemen hemen hiçbir şey yapmadan, kendi kaderine razı bir şekilde oturan muhalefet, özelde ise HDP. Doların 7 lirayı bulduğu, hemen her şeye zam yapıldığı, insanların büyük bir kesiminin yoksulluk ve açlık sınırında adeta can çektiği bir süreçte, çelişkilerin yoğunlaştığı, örgütlenmenin zemininin arttığı koşullarda, ellerini kollarını bağlayıp oturan sol muhalif kesimi anlamak oldukça güçtür. CHP'ye diyecek sözümüz yok zaten, onlar sistemin bekası için yine kolları sıvadılar ve her zaman olduğu gibi, işçi ve emekçilere yönelik her saldırıda olduğu gibi, AKP ile flörte başladılar.

Tam da böyle bir süreçte Selahattin Demirtaş'ın HDP'yi eleştiren o mektubu, bu sessizliğin ortasına bomba gibi düştü. Demirtaş sıradan bir insan değil elbette. Uzun bir dönem HDP

Eş Başkanlığı'nı yapmış, son seçimler de dahil iki defa Cumhurbaşkanı adaylığı olmuş ve hala Edirne F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu olarak bedel ödeyen bir siyasi karakterdir. Bu anlamıyla yaptığı değerlendirmeler HDP açısından önemli bir noktada durmaktadır. Çünkü HDP'yi en iyi tanıyan kişilerden biridir.

Elbette ki; Selahattin Demirtaş'ın bazı tespitlerini eleştiriye tabi tutmak gerekmektedir. “Bu nedenle, HDP'nin bir an önce “tatil” havasından çıkıp sahaya inmesinde fayda var. Parlamentonun, Anayasanın, yasaların, yargının lağvedildiği bir ortamda demokratik protesto hakkını kullanmayan bir muhalefet halka nasıl umut olabilir ki? Özellikle bazı siyasi sözcülerin muktediri kızdırmak için özenle seçilmiş kelimelerle mutedil bir dil kullanarak faşizme eleştiriciler yöneltilmiş muhalefet ediyor görüntüsü oluşturmaya çalışması çok fazla sırtıyor ve eminim halkı da rahatsız ediyordur.” Demirtaş bu tespiti yaparken, (haklı olmasına rağmen) seçim öncesi Cumhurbaşkanı adaylığı olarak, halkı ısrarla sandıklara davet ederek, bile bile lades diyerek bu sürecin hazırlayıcılarından biri olmamış mıdır? Elbette olmuştur. Ancak onun bugün üzerine parmak bastığı başka bir sorun vardır. “Tatil havası” denilen havanın aslında bugün oluşmadığı, uzun bir dönemdir HDP'yi etkisi altına aldığı bilinmektedir. Türkiye Kürdistanı'nda onlarca

katliam yapılırken, köyler, ilçeler, sokaklar yerle bir edilip, yüzlerce kişi katledilirken söze dökülmüş ancak pratik karşılığı zayıf olan direniş çağrısı, meclisten başlayarak alanlara doğru taşmayan (birkaç açıklama ve birkaç milletvekilinin bireysel çabası dışında) tutumlar, eş başkanları, milletvekilleri, belediye başkanları, mec-

bir AKP destekçiliği anlamına gelen bu tavır, bunun altına imza atan, kendisini “liberal demokrat” olarak tanımlayanların, aslında yenilikten ve demokrasi özlemi ve beklentisinden çok, güce tapan, dönemin koşullarına göre kabuk değiştiren bir duruşun göstergesidir. Faşist diktatörlüğü ve onun dümenindeki klikleri sınıfsal niteliğine göre değerlendirmeyen, her demokrasi söylemini adeta şekere bulayıp halka yutturmaya çalışan bir yaklaşım ve genel tutum söz konusudur. Sezai Temelli ve HDP içindeki bir çok liberal yaklaşımın sorunlu olduğu nokta burasıdır. Bir elini demokrasi mücadelesi için kullanırken, diğer elini egemen sınıflarla uzlaşma için kullanır. Sorunlu olan ise bu kesimlerin HDP'de liderlik noktasına kadar taşınmasıdır. Bunun siyasetteki adı da, burjuva liberalizmidir. Ya da en yalın haliyle oportünizmdir.

lis üyeleri, DKÖ temsilcileri, seçmen tabanı tutuklanırken yine aynı yaklaşımla meclisin, legalizmin sınırları içinde tipik bir parlamentarist tutumla hareket eden aynı HDP idi. Büyük hedeflerle, Türkiyelileşmek adına kurulan HDP'nin, bugün beklentilerin çok gerisinde bir politik hatta ilerlemesi, sürece müdahale etmesi bizce sorundur ve değerlendirmeye tabi tutulmalıdır.

ÖZELEŞTİRİDEN KAÇIP, GERÇEKLERE GÖZÜNÜ KAPAMAK, LİBERAL BURJUVAZİYE HAS BİR SİYASET YÖNTEMİDİR

Demirtaş'ın HDP'nin özeleştirisi vermesi gerektiğine yönelik açıklamasına ilk tepki, HDP Eş Başkanı Sezai Temelli'den geldi. Sezai Temelli HDP'nin son kongresinde eş başkanlığa seçilmiş, liberal demokrat bir kişiliktir. Temelli deyince ilk akla gelen özelliği, 12 Eylül 2010 tarihinde yapılan Anayasa değişikliği referandumuna “Yetmez ama Evet” diyenler arasında olmasıdır. Aslında bu yön “dünde kaldı, bugün değişti” şeklinde açıklanamayacak kadar önemli ve sıkıntılıdır. O dönem için utangaçça

Temelli'nin Demirtaş'ın açıklamasına ilk tepkisi; “Demirtaş'ın yöntemi yanlış, özeleştirisi vermeyeceğiz” şeklinde oldu. Daha sonra hem HDP içinden, hem de diğer çevrelerden gelen tepki ve eleştiriler üzerine, bu açıklamasından çark eden Temelli, “Eleştiri ve özeleştirisi partimizin temel ilkelerinden biridir. Bizler özeleştiriyi basın veya sosyal medya üzerinden değil, halkımıza, yoldaşlarımıza ve yetkili kurullarımıza veririz” dedi. Bu yaklaşım bile başlı başına sorundur, düzeltilmelidir. HDP'ye ve Demirtaş'a oy vermiş milyonlarca insanın, Demirtaş'ın HDP'ye yönelik eleştiri ve önerilerini bilmeye, öğrenmeye hakkı vardır sanırız. Bunun yol ve yöntemleri elbette tartışılır, ancak bize göre buradaki “özeleştirisi vermeyeceğiz” yaklaşımının altında yatan başka nedenler bulunmaktadır. Bir kitle partisi olan HDP'nin belli tartışmaları ve sorunları kitleye kapatması hiç kuşkusuz demokratik değildir. Temelli “kol kırılır yen içinde kalır” yaklaşımı ile çokça lafını ettiği “kitleye açık siyaset” yaklaşımını mahkum etmektedir.

DEMİRTAŞ'IN ELEŞTİRİLERİ VE ÖZSEL SORUNUN KAVRANAMAMASI

Öncelikle Demirtaş HDP'nin gerçekliğini yalın bir şekilde ortaya koymakta, "...Oysa öncünün yapması gereken ilk şey, tez elden yeni bir direniş hattı belirleyerek pratikte de ortaya koymak olmalıdır. Mücadeleyi tümüyle işlevsiz hale getirilmiş TBMM'ye sıkıştırma orada demokrasibilik oynama siyaseti tam da AKP-MHP faşist bloğunun arzu ettiği şeydir. Bu nedenle, HDP'nin bir an önce "tatil" havasından çıkıp sahaya inmesinde fayda var..." demektedir. Bunun anlamı, mücadelenin geliştirilmesi, halkla bütünleşmesi ve parlamentonun çözüm merkezi olmaktan çıkarılıp, başka alternatiflere yoğunlaşılmasıdır. Peki buna Temelli ve HDP kontenjanından milletvekili olmuş ya da parti içinde yöneticilik yapan diğer liberal solcular hazır mıdır? Bunun sonucunda elbette bedel ödemekte vardır. Peki bu bahsini ettiklerimiz, eleştiriye tabi tutulanlar buna hazırlar mıdır? Sanıyoruz ki değil. Bundan kaynaklı gerçeklerin ağır, sarsıcı ve acı yüzüyle karşılaştıklarında ilk elden ayak diremek, görmezden gelecek reddetmek en kolay ve kabul edilebilir bir siyasal yöntem olarak öne sürülmektedir.

Ancak buradan eleştirenlerin, süreçten memnun olmayanların, meclisi birincil mücadele alanı olarak görülmesinden huzursuz olanların da HDP'nin var olan çizgisinde birinci derecede sorumlulukları unutulmamalıdır. Meclisin olabildiğince işlevsizleştirildiği, faşizmin artık bu maskeyi kullanmaktan adeta imtina ettiği koşulda "ne pahasına olursa olsun meclisi terk etmeme" tutumu bir "ilke" haline getirilmiştir. Mecliste kalarak, bir mücadele mevzisini korumaya indirgenmiş, bu "mevzinin" halkın

mücadele dinamiklerine yönelik tüm zehirleri adeta halka şırınga edilmiştir. Seçimler döneminde "meclisle demokrasinin geleceği, barajları yıkarak her şeyin güzelleşeceği" propagandasının yarattığı zararlı iklim, manipülatif siyaset hala masaya yatırılmamaktadır. HDP seçimler sonrası kuşkusuz "tatil havasına" girmemiştir. Bu bir gecede nehrin donmaması hikayesi gibidir. HDP izlediği bir siyasetin, kendi torbasına doldurduğu her renkten kesimin bir kesişme noktası niteliğindedir. Bu noktada özellikle HDP'yi kuşatan çizginin liberal-burjuva çizgi olduğu, devrimci kesimi bu çizgiye eklemlediği, ulusal hareketin dinamiğinin "barış" ve "uzlaşma" siyasetiyle körleştirildiği ve bugün HDP içinde de parlamentarizm eleştirilerine giden yolun bir süreç boyunca örüldüğü unutulmamalıdır. Bu çizginin "tatilden çıkın" eleştirileriyle irdelenemeyeceği açıktır. Daha derinlemesine bir ideolojik-politik hesaplaşmanın yapılması, gelinen noktada adeta meclis içi muhalefet anlayışının felç edici etkisinin nedenleri üzerinde durulmalıdır. Ancak bu noktada HDP çizgisinin ve onun etrafında kenetlenen devrimci anlayışların bu sorgulamaya girecek cesaretten, ferasetten ve cüretten yoksun olduğu görülmektedir. Oluşmuş çizgiye hala büyük umutlar bağlanmakta, "sokakta da varız" söylemiyle bu çizgiye meşruiyet katıldığına dikkat çekmekte fayda vardır. Bu yaklaşım sokağın kullanımının da meclis içi muhalefeti etkin kılmaya yönelik bir anlayışla biçimlendirilmesi çabasını kaçınılmaz olarak doğuracağı unutulmamalıdır.

Bir diğer HDP'li liberal demokrat Ahmet Şık, daha seçildiğinin birkaç gün sonrası, HPG'nin iki gerillanın öldürülmesine ve onun dışında da ihbarları sonucu birçok kişinin tutuk-

lanmasına neden olduğu için cezalandırıldığı Mevlüt Bengi'nin ardından yaptığı açıklama şöyledir: "Yaşam hakkını, her kim olursa olsun herkes için savunuyorum. Bu hakkın ihlaline yönelik hiçbir eylem ya da infaz arzu ettiğimiz barışa, kan dökülmesinin sonlanmasına asla hizmet etmez. Kınamakla yetinmeyip karşı çıkmaya da devam edeceğiz." Oylarıyla seçilmiş halkın çocuklarının ölümüne sebep olmuş birinin ardından yapılan bu açıklama bile, kime karşı, neye karşı mücadele edeceklerini şaşırması bu liberallerin, bu zati

muhteremlerin Kürt halkının sorunlarına çözüm olamayacağını, onları temsil edemeyeceğinin göstergesidir. Ama bunun da ötesinde bu yaklaşım bir kişide somutlanmış bir şey değildir. Bugün HDP'yi kuşatan ve silahlı mücadeleden ölümüne korkan liberal ancak demokrasi istemini de dillendiren ve kamuoyu oluşturma etkisine sahip kesimlerce de ifade edilmesidir. Bu bir sınıf tutumuna, siyasal tutuma işaret etmektedir. Ulusal hak ve özgürlük mücadelesini silahlardan arındırmaya, onun meşru silahlı mücadelesine karşı "Truva Atı" rolü oynamaktadır. Bu kesimlerin HDP'ye yönelik en büyük ilgisinin bir nedeni demokrasi istemi iken diğer bir nedeni ise Kürt ulusal hak ve özgürlük mücadelesini kısımlar karşılığında silahlardan arındırmaktır. Kuşkusuz bunu yapma gücü ve kudreti ayrıca tartışılır. Fakat HDP üzerinden gerçekleşen bu propaganda demokratik, ilerici kesimlerin bu gerici fikre, teslimiyetçi hatta ikna edilmesi için oldukça işlevli olmaktadır. Demokrasi, devrim mücadelesi adı altında HDP etrafında kenetlenen siyasi çizgi, bugün reformizmi ürettiği kadar tasfiyeciliğin "özgürce" bayrak salladığı mecra haline gelmektedir. Parlamenterizm, silahlı mücadelenin kuşatılması gibi bir çok tehlikeli yaklaşım türemektedir ve varolma zemini, kamuoyunu şekillendirme olanakları bulmaktadır.

ÖZGÜRCE AYRILMA HAKKINDA ISRAR SOSYAL-ŞOVENİZMİN BESLENDİĞİ KAYNAĞIN KESİLMESİDİR

Kürt Ulusal Hareketi "Türkiyelileşme" adı altınca ortaya koyduğu projeye, HDP'yi burjuva liberal siyasete ve liberal düşüncelere açık hale getirmiş, aynı zamanda bu bir aşım olarak HDP'de tutmuştur. Sezai Temelli'nin eş başkan adaylığının açıklanmasının

ardından, Hasip Kaplan gibi isimlerle başlayan bir takım polemikler, uç veren tehlikelere yönelik gösterilen işaret tabelaları gelinen aşamada yerini somut bir gerçekliğe dönmüştür. Ancak sadece uç veren yanlarıyla bunu tartışmak sorunun ideolojik-politik derinliğini hafifletecektir. Ancak bu uç vermiş yan HDP'de cisimleşen sorunlarla beraber daha güçlü tartışma zemini doğuracaktır. Nitekim Demirtaş'ın kısmi eleştirileriyle HDP'yi destekleyen geniş bir kesim zembereğinden boşalmışçasına eleştirilerini yoğunlaştırmaya başlamıştır. Meclis boykotu da dahil bir çok şey daha agresif bir şekilde tartışmaya açılmıştır. Bir tarafta hemen her gün büyük bedeller ödeyen, öldürülen, işkenceye maruz bırakılan, sömürülen, ulusal kimliği elinden alınmak istenen bir kesim, diğer taraftan bu kesime öncülük etmeye çalışan liberaller. Bu geminin bu şekilde şu almaya devam edeceği bilinmelidir.

HDP'den devrimci bir parti gibi tavır takınmasını elbette beklemiyoruz. Ancak, halkın, seçmenin kitlesinin onlarca sorunu varken, tepeden bakan, kendini parlamentoya sıkıştıran, dar deneyici, müdahalesiz bir pratik hattın demokratik-devrimci niteliklerde bir aşımaya işaret ettiğini belirtmemiz gerekmektedir. "Türkiyelileşmek" politikası Kürt ulusal hakları noktasında demokrat, anti-faşist ve ilerici çevrenin bir buluşma noktası olabilir. Ancak bu Kürtler'in "Kendi Devletini Kurma Hakkı"ni reddeden bir anlayışın da var olduğu zemindir. "Tam hak eşitliği", "kayıtsız şartsız Kürt ulusal haklarının tanınması" gibi Kürt sorununda kesin çözümün bu anlayışla manipüle edildiği ve edileceği de kesindir. Demokrat ilerici Türk halkını Kürt ulusunun "Özgürce Ayrılma Hakkı"nın üstünün örtülerek "Türkiyelileşme" politikasıyla ikna edilmesi ancak onun siyasal bilincinin bulanıklaşmasını getirebilir. Kürt ulusuyla tam hak eşitliği ekseninde bir arada iki eşit ulus olarak var olmaya ikna etmez. Belli koşullarda bu zararlı siyaset tersine dönecektir ve sosyal-şovenizm hiç olmadığı kadar tehlikeli bir niteliğe bürünecektir. Bu örtülü sosyal-şoven damarın HDP eliyle beslenmesi gerçekliği ise bugün tüm ilerici, devrimci, demokrat kesimin unuttuğu bir gerçektir. Bu damarı besleyen ana kaynak ise liberal-burjuva anlayışlar, kesimler ve kendini Türk halkının öncüsü gören devrimci-demokrat yapılarıdır. Buna zemin sunan, olanak açan ise Kürt Ulusal Hareketi'nin siyasi çizgisi, "Türkiyelileşme" adı altında "Özgürce Ayrılma Hakkı"ni inkar eden paradigmadır.

RÖPORTAJ

Umutsuzluğa, Parti ve

HALK SAVAŞINI

TC devletinin uzunca bir süredir Kürt Ulusal Hareketi'yle sürdürdüğü "çatışmasızlık" süreci 7 Haziran 2015 sonrası son bulmuş devrimci-demokrat güçlere ve özelde de gerilla alanlarına dönük kapsamlı saldırılar hayata geçirilmişti. **Türkiye Komünist Partisi / Marksist-Leninist Dersim Parti Komitesi (TKP/ML-DPK) Siyasi Komiseri** ile doğal muhabir tarafından yapılan röportajda; TC'nin halka ve özelde örgütlü güçlere dönük saldırıları, sürecin gerilla alanlarına etkileri ve gerillanın süreçteki konumlanması, Proletarya Partisi içerisinde boy veren sağ tasfiyeci parti kaçını anlayışın gerilla alanındaki yansımaları, düşman saldırılarının bölgedeki etkisi ve önümüzdeki süreçteki görevlere dair bir dizi konuda değerlendirmelerin yer aldığı röportajın ikinci bölümünü haber değeri taşıdığından ve güncelliğinden dolayı olduğu gibi yayımlıyoruz.

Doğal Muhabir: Bahsettiğiniz görevler nelerdir, bunu biraz açabilir misiniz?

Siyasi Komiser: Bu öncelikle kitlelerle ilişkimizi geliştirme görevidir. Söylediğimiz gibi düşmanın esas hedefi, örgütlü mücadele güçleriyle ve bu açıdan gerilla ile halk arasındaki bağı koparmaktır ve düşman saldırısı belli düzeyde sonuç yaratmıştır. Bunu giderecek bir mücadele hattı tutturmak zorunludur. Biz bunu komünist parti ile halk kitleleri arasındaki bağı güçlendirilmesi ve bu konuda Halk Ordusu'nun görevleri üzerinden tanımlıyoruz. Düşmanın saldırıları, halk ile gerilla arasındaki bağı koparmaya yöneliyor. Ancak diğer yandan tek çıkış yolu olarak kitleleri devrime ve silahlı mücadeleye doğru eğitiyor. Düşmanın amacı dışında yarattığı bu zeminden faydalanmak, güçlenmek için gereğini yerine getirmek görevimizdir.

Ancak bu, görevin bir yanısıdır. Bununla bağlantılı olarak kitle örgütlenmesinin, mücadelesinin güçlendirilmesi, var olanla bağlarımızı sağlamlaştırma ve kendimizi öncülük, önderlik misyonu açısından eğitmek, yani buna hazır hale gelmek görevimizdir. Bu kitlelerle sıkı ve kaynaşmış bağlar kurarak yerine getirilebilecek bir görevdir.

Partimizin kitle çizgisi anlayışı, kitleleri bilinçlendirme, örgütlenme, savaşırma görevleriyle yüküdür. Bunlara dair yöntemi içerir. Bu noktada sadece düşmanın saldırılarına karşı mücadele görevinden değil ama aynı zamanda kitlelerin bilincini ve pratiğini sistem içine kanalize eden oportünist, revizyonist anlayışlarla mücadele etmek de görevimizdir. Bu anlamda reformizmle mücadele, sürecin öne çıkan başlığıdır. Burada genel geçer bir görevden değil, sürecin özgün bir probleminden bahsediyoruz. Yakın dönemde yükselen kendiliğinden kitle hareketi, reformist, düzen içi anlayışların daha fazla semirmesine zemin sunmuştur. Kitlelerin kendiliğinden bilinci ile daha rahat bir uyum gerçekleştiren reformizm, halkın bilincini birçok açıdan bulandırmaktadır. Özellikle seçim sürecinde canlanan muhalefet dinamiğinin seçim sandıklarına sıkışması, bunun sonucudur. Mevcut durumdan kurtulmak için, AKP'nin sandıkta yenilmesi, neredeyse tek alternatif olarak kitlelere sunulmaktadır. Bu anlayışın kitle üzerindeki etkisi, bizim görevlerimizi yerine getiremememizle ilgilidir. Partimiz, bunu aşacak bir mücadele hattı tutturmakta kararlıdır. Reformizm, kitle mücadelesini sistem içine hapseterek kitlelerde devrim bilincinin gelişmesini engelleyerek ya da bunu bulandırarak düşmanın saldırılarına paralel bir hat izlemektedir. Bu açıdan kitlelere bilinç taşımak, devrime kanalize olmuş bir kitle mücadelesi yaratmak açısından görevdir.

Böylesi dönemlerde sınıfsal, siyasal, sosyal, kültürel, ulusal ve inançsal temelde saflaşmış bir kitle gerçekliği söz konusudur. Aynı zamanda ege-

men sınıfların politik krizinin yarattığı ortamda ciddi bir politize olma hali söz konusudur. Bu durum sistemi reddeden anti-faşist, anti-emperyalist ve anti-feodal temelde oluşan güçlü bir muhalefet damarı anlamına gelmektedir. Ancak bu tabloda oluşan değişim istem ve talebinin bulanıklaştığı, kafa karışıklığının derinleştiği, yıkımda net ancak neyi inşa edeceği noktasında kararsızlığın büyük olduğu bir tablo vardır. Bu iktidar bilinçli bir tutumun, politik çizginin ve yönelimin sistemli bir şekilde karartılması hatta "taktik" adı altında silikleşmesi kuşatması ile bir tehlike altındadır. Bu yaklaşım özellikle liberal-burjuva yaklaşımların, reformist tutumların ve devrimci çizgi ile reformist çizgi arasında yalpalayanların yarattığı bir kuşatmadır. Son seçim süreçlerinde bu çizginin üretildiğini, bir hat haline getirilmeye çalışıldığını söyleyebiliriz. Kitlelerin örgütsüzlüğü ve dağınıklığı ne kadar gerçekse politize olma hali de o kadar gerçektir. Bu tabloda kitlelerin politize olma durumu bizim kaldıracımız, örgütsüzlüğü ve dağınıklığı ise ortadan kaldırılması gereken bir görevimizdir. Bunun nasıl ve hangi yaklaşımla olacağı ise hayati önemdedir. Bu bağlamda biz tayin edici meselenin iktidar perspektifi

olduğunu biliyoruz. Diğer bir mesele ise kitlelere ısrar ve kararlılıkla gereği anlatmak, doğrunun altını çizmek ve hızla doğruyu sahiplenmesini sağlamaktır. Seçimler böylesi politik krizlerin olduğu dönemlerde kitlelere iktidar bilincini taşıma olanaklarını sunacağı gibi, sistemle kurulan kar-

şıtlığın devrimci kanala akıtılması görevini belirginleştirir. Boykot tavrının politik geçerliliği ve kitlelere doğru yönü gösteren niteliği tam da burada biçim alır. Biz "kitleler hazır" değil "kitlelerle ilişki kurma" gibi gerekçelerle böylesi süreçlerde meclisin ve sandığın adres gösterilmesini kitlelerin beslediği devrimci politik iklime yabancılaşma olarak değerlendiriyoruz. Son süreçlerde seçimlerle kitlelerin devrimci istemlerin reformist bir hatla kuşatılmasına karşı keskin ideolojik mücadele ve doğru

Savaş Kaçkınına Karşı

YÜKSELTECEĞİZ! - II

politik tutumda ne pahasına olursa olsun ısrar gerektirdiğinin altını çizmek istiyoruz.

Öte yandan bunlarla bağlantılı olarak silahlı mücadelenin mevcut koşullarda geliştirilmesi, var olan saldırı dalgasının kırılması açısından önem-

mızdan bir görevdir.

Bahsini ettiğimiz bu görevleri birbiriyle bağlantılı olarak anladığımızı belirtelim. Gerilla güçlerimiz de sürecini buna uygun örgütlenme çabası içindedir.

-Başka bir konuya geçmek istiyoruz. Partiniz sağ tasfiyeci hiziple mücadele sürecini geride bıraktı. Bu sürece dair neler söylemek istersiniz?

-Bu sürece dair partimizin yürüttüğü bir tartışma vardır. Bunun sonuçları ortaya çıktığı oranda parti dışına, halkımıza, devrimci demokrat kamuoyuna sunulmaktadır. Elbette öncelikle söylememiz gereken, bunların esas alınması gerektiğidir. Partimizin sürece dair yaptığı açıklamaları esastır.

Yaşanan sürecin özeti, genel planda parti anlayışımızın, parti çizgimizin, küçük burjuva oportünizminin saldırısına uğraması ve bu saldırıya parti anlayışı ve çizgisi doğrultusunda verilen cevaptır. Nihayetinde partimiz, yoluna devam etmektedir. Biz bu süreci, sınıf mücadelesi zemininde değerlendiriyor ve revizyonist reformist anlayışların parti saflarındaki yansıması olarak görüyoruz. Ancak tartışmamız, parti saflarında ortaya çıkan ve kendini bir hizip olarak örgütleyen anlayışla da sınırlı değildir. Ortaya çıkan hizip, nihayetini parti ve savaş kaçkınılığı-

la karakter buldu. Sınıf mücadelesi içinde bir varlık gösterip göstermeyecekleri zamanla belli olacaktır. Tartışmamızın esası, parti saflarında bu tarz anlayışların gelişme zemini bulmasına yol açan nedenlerdir. Sürecin parti çizgimiz ve mücadele pratiğimizle, ideolojimizle, sınıf mücadelesi ile ilişkimizde sorgulanması ve çözümlenmesi gerekiyor. Partimiz bu tartışmanın altından kalkacak çapa ve netliğe sahiptir. Öte yandan böylesi süreçlerin yabancı olmamız da biliniyor. Lenin yoldaş, Bolşevik Parti'nin güçlenmesinin burjuva oportünizmine karşı mücadele ile olduğu kadar küçük burjuva oportünizmine karşı mücadele etmekle mümkün olduğunu söylemişti. Tartışmalarımızı tamamladığımız oranda bu sürecin deneyim hanemize yazılacağını düşünüyoruz. Bu deneyim kendisini pratik olarak da gösterecektir.

Burada ayrıca değinmek istediğimiz, gerilla alanının "geçici hizip" tarafından spekülasyon konusu yapılmasıdır. Sağ tasfiyeci hizip, "gerillanın kendi saflarında olduğunu" söyleyerek parti kitlemizi manipüle etmeye çalışmıştır. Silahlı mücadele ya da gerilla ile alakası olmayan bu grup, saflarımızdaki bir geriliğe yaslanmak istemiştir. Bahsettiğimiz gerilik ya da olumsuzluk, gerillayı merkeze alan, partinin üstünde ya da önünde gören bakış açısidir. Bu bakış açısının partimizde yarattığı tahribat, tarihsel deneyimlerimizden bilinmektedir. Bu bakış açısının izlerini partimiz saflarından silmek zorundayız. Gerilla, Halk Ordusu, parti önderliğinde olduğu müddetçe bir güçtür. Dahası, böylesi bir süreçte gerilla gücümüzü yitirseydik bile parti önderliğinde Halk Ordusu'nu yeniden inşa ederdik. Partimiz buna muktedirdir. Ancak tersi mümkün değildir. Aksine umut bağlamak, küçük burjuva oportünistlerine göredir. Partimizin bu açıdan kararlılığı ve gücü, tarihsel deneyimle sabittir.

-Partinizin sürecinin gerilla alanına yansıması konusunda

bilgi verebilir misiniz?

Parti saflarımızdaki ayrışmanın netleşmesiyle birlikte küçük bir grup, bozgunculuk yaparak ortaya çıkmıştır. Açık tartışma süreci örgütlememize rağmen kendilerini alttan alta örgütlemeye çalışmış, ilk olarak da Halk Ordusu savaşçılarının iradesine takılmışlardır. Bunlar, esas olarak mücadeleyi bırakmış, ya da ideolojik kırılmalarını partinin yarattığı süreçle kamufle etmeye çalışan birkaç unsurdur. Mevcut sonları, ideolojik duruşlarına uygundur. **Bilindiği gibi saflarımızdan ayrıldıktan sonra şehitler, savaş, devrimcilik üzerinden propaganda yapmışlar, yazdıkları bildirilerin mürekkebi kurumadan savaş bölgesinden kaçmışlardır. Halka yalan söylemek, bunların ahlaki düzeylerini ele vermektedir. Ama bizim için en mide bulandırıcı olan şehit düşen yoldaşları propagandalarına alet etmeleri oldu. Parti ilke ve anlayışlarından uzaklaşmanın, kişileri ne hale getirdiğine onların sayesinde tanık olduk. Bunların yaptıkları, şehit yoldaşların kanına ekmek doğramaktır. Politik gıdalarını da buradan almışlardır bu süreç boyunca. Bu aynı zamanda onlar için politik bir nitelik olarak da ifade edilebilir.** Kafasında parti olmayanlar için şehitlerin, halkın, savaşın, mücadelenin bir anlam ifade etmemesi de doğaldır belki. Ama bu pratiği sergilemek, ayrı bir bünye ister.

Daha önce de açıklama yaptığımız gibi bu hizip açığa çıktıktan sonra bir yaptırım uygulamadık. İdeolojik ve politik karakterlerine dair bir mücadele benimseyip bu açıdan niteliklerini ortaya koymaya çalıştık. **Düşman saldırısının yoğunluğundan kaynaklı ellerinde bulunan silahlarımızı almadık. Ancak bunlar, bize ait olan silahlarla birlikte, uyarılmalarına rağmen partimizin, Halk Ordusu'nun değerlerini**

lidir. Gerillanın aldığı kayıpların ve düşmanın geliştirdiği propagandanın halkımız üzerindeki etkilerinin farkındayız. Bu açıdan hem operasyonların boşa çıkarılması hem de karşı saldırının geliştirilmesi, yani her türlü söylemin ötesinde doğrudan pratiğin kendisi kitlelerin bilincinde karşılık bulacaktır. Bu silahlı mücadelenin kitleler açısından bir çekim merkezi olması için de gereklidir. Hem düşmanın abartılı propagandasının altına boşaltılması hem de adım adım gelecek eylem çizgisiyle düşmanın askeri saldırısının kırılması bizim aç-

çalıp düşmana teslim eden bir tutum sergilediler. Savaş alanını terk ederken sadece verdiğimiz silahları düşmana teslim etmekle yetinmediler, aynı zamanda savaş için oldukça hayati olan eldeki olanakları da adeta çalarak “toprağa gömüp” (düşmana teslim ederek) alanı terk ettiler. Yaklaşımımıza bu şekilde verdikleri cevap, düşman karşısındaki bu tavır, ahlaki düzeylerine, ideolojik duruşlarına uygundur. Bunlar için parti kaçkınılığı, savaş kaçkınılığı ile tamamlanmış, silahları düşmana teslim etmek, alame-tifarikalari olmuştur.

En isabetli tavrı kendilerini “geçici” olarak isimlendirmeleridir. Savaş bölgesi, sınıf mücadelesinin daha keskin yaşandığı bir alan olduğu için burada partimizin diğer alanlarına göre daha “geçici” oldukları malumdur. Yine de hızlarının bizi şaşırttığını söylemeliyiz. Söz konusu unsurların gerilla alanı faaliyetinde bu derece hızlı hareket ettiklerine şahit olmadık. Bu hızın ve gayretin sebebi, mücadele kaygısından ziyade ancak kelle korkusu olabilir.

Halk Ordusu'nun savaşçıları, bunlara yüz vermemiştir. Ancak meselenin en net özeti, 23 Nisan günü Aliboğazi'nde şehit düşen Çiğdem ve Nergiz yoldaşların direnişidir. İki farklı pratik; yani direniş ve kaçkınılık; son mermisine kadar çatışmak ve silahlarını düşmana teslim etmek... Bu partimiz ve parti kaçkınıları arasındaki farktır. Şehit düşen yoldaşlar, partimizin tavrını ve mücadele andını kanlarıyla bir kez daha ortaya koymuşlardır.

Partimizde sağ tasfiyeci parti ve savaş kaçkını güruh etkisinde kalan güçlerimize, militan ve taraftarlarımıza ortaya çıkan tabloyu iyi okumalarını öneriyoruz. Öncelikle Rojava'da Partimiz ve Ordumuz ismiyle konumlanan saflarımızdan ayrılan güçlerimize, partimizin çizgisine inanan militanlara ve taraftarlara buradan açık çağrı yapıyoruz. Komünist ve devrimci çizgi bugün saflarında yer aldıkları sağ tasfiyeci parti kaçkını güruh tarafından tahrif edilmekte, yok edilmeye çalışılmaktadır. Bunu parti adına, savaşçı çizgimiz adına gerçekleştirmektedirler. Bu savaş kaçkınılığı ile boyut kazanan tutuma karşı net bir konumlanış almaya çağırıyoruz. Rojava'da “TİKKO” adına bulunan savaşçıları partimiz ve Halk Ordusu disiplini altında konumlanmaya ve sağ tasfiyeciliğe karşı tavır almaya özellikle davet ediyoruz. Doğru ideolojik, politik ve örgütsel konumlanış, Halk Savaşı çizgisinde politik iktidar mücadelesi için parti

ve halk ordusu saflarına katılmaları gerektiğini ciddiyetle kavramaya davet ediyoruz. Buldukları saflar partinin komünist önderlik çizgisini, devrimci savaş çizgisini tasfiye etmeye çalışan bir çizgidir.

-Son olarak önümüzdeki sürece dair neler söylemek istersiniz?

-Sınıf mücadelesinin keskinleştiği, düşman saldırılarının arttığı bir dönemden geçiyoruz. Bu dönem aynı zamanda birçok yetersizliğimizin belirginleştiği bir dönem oldu. Düşman, başarılar elde etti. Doğru bir tartışma, mücadele hattı, örgütlenme düzeyi yakalandığında süreç aksine dönecektir. Kuşkusuz bu militan bir pratik istemektedir, bu nokta tayin edicidir. Düşmanın asıl hedefi, ideolojik olarak başarı kazanmak, mücadele güçlerini umutsuzluğa sürüklemek, bu şekilde çürütmektir.

Kaba bir inançla hareket etmeyi savunduğumuz sanılmasın, buna ihtiyaç duymuyoruz. Kitlelere ve partiye güvenmekten, kitlelerle birlikte partimiz önderliğinde devrime yürümekten bahsediyoruz. Bu bizim kafamızdan çıkan bir durum değil. Aksine nesnel gerçeğin yarattığı sosyal bir olgudur. Bunu kavramaktan, buna uygun hareket etmektense bahsediyoruz. Partiyi, işçi sınıfı ve emekçi halkın bağrında örgütlemek, parti önderliğinde halk ordusunu inşa etmek, en başta bu anlayışla mümkündür.

Düşman saldırılarının hızından bir şey kaybetmesini beklemiyoruz. Daha önce de vurguladığımız gibi Türk egemen sınıfları ve efendilerini bu saldırganlığa iten nesnel nedenler vardır. Bu nedenler, sömürü sisteminin kendisinde var olan çelişkilerle, bunların düzeyiyle ilgilidir. Sorun, devrim sorunudur. Çelişkilerin başka türlü çözümü yoktur.

Diğer yandan düşman saldırganlığının kendiliğinden yavaşlayacağı ya da biteceği sanılmamalıdır. Hele de seçim sürecinde çokça şahit olduğumuz

gibi meseleyi AKP-MHP ittifakına bağlayan, Erdoğan ile açıklayan yaklaşımlara kesinlikle prim verilmemelidir. Bunlar sadece sistem içinde var olan kliklerden birinin temsilcisi, sürecin egemen sınıflar cephesinde açığa çıkardığı görevlerin taşıyıcısı durumundadırlar. Sürecin kendiliğinden sonuçlanacağı ya da Erdoğan, AKP vs'nin tasfiyesiyle atlatılacağı yönlü anlayışların hizmet ettiği tek

husus, halkı sınıf mücadelesinde silahsızlandırmaktır.

Bu saldırı dalgasının kırılması ve ötesine geçilmesi, güçlü bir mücadelenin yaratılmasıyla mümkün değildir. Saldırganlığın kendisi bunun koşullarını güçlendirmektedir.

Faşizmin güç gösterisi karşısında korkacak hiç değiliz. Beklemeyeceğiz, durmayacağız, korkmayacağız ve yılgınlık göstermeyeceğiz. Onların en başta komünist, devrimci ve ulusal silahlı güçlere yönelik imha operasyonunu kararlılıkla ve tereddüt göstermeyen bir duruşla püskürteceğiz.

Buradan önemle vurgulanması gereken şey, düşmanın silahlı mücadeleyi imhaya, halk kitlelerini sindirmeye, Kürt ulusunu başarısızlığa, bölgeyi kan gölüne çevirmeye yönelik saldırgan politikasının asla başarı elde edemeyeceğine yönelik net bir yaklaşımı ortaya koymaktır. Bugün bu saldırıların hiç biri sınıfsal, siyasal, sosyal, ulusal çelişkileri ortadan kaldırmadığı gibi daha fazla olgunlaştırmaktadır. Düşman her cephede zafer naraları atmaktadır. “İçerde ve dışarda yedi düvelle” savaş verdiklerini ve başarı elde ettiklerini dillendirmekte ve hamasetle ayakta durmaya çalışmaktadır. Bu propaganda gelenekseldir faşist diktatörlük için. Ancak her defasında bunun sadece bir kandırmaca ve zayıflıklarını örtme biçimi olduğu ortaya çıkmıştır. Emperyalizme bağımlı yapısıyla onlar karşısında zayıftır ve uşaktır. Halk düşmanı sınıfsal karakteriyle halk karşısında zayıftır. Asimilasyon, inkar ve imha siyasetiyle Kürt ulusu karşısında çaresizdir. Bu çaresizlik ve zayıflık onun en güçlü görüldüğü noktada en zayıf yanıdır. Faşist diktatörlük güçlü görünme ihtiyacı duymaktadır. NATO'nun en büyük ordularından birine sahip olduğu için silahlı mücadelemiz karşısında güçlü var saymaktadır kendini. Halkı zapturapt altına almayı başardığı için böbürlenmektedir. Ama bu saldırıları biliyoruz ki sadece

onlar için geçici başarı sağlayacaktır. Tarih haklı olana hakkını her zaman vermiştir. Ancak bu haklılığın hakkının verilmesi için bekleyecek değiliz. Faşizmin güç gösterisi karşısında korkacak hiç değiliz. Beklemeyeceğiz, durmayacağız, korkmayacağız ve yılgınlık göstermeyeceğiz. Onların en başta komünist, devrimci ve ulusal silahlı güçlere yönelik imha operasyonunu kararlılıkla ve tereddüt göstermeyen bir duruşla püskürteceğiz. Bu noktada üzerimize düşen sorumluluğu tarihsel haklılığımızın bilinciyle, halka olan güvenimizle ve partimizin çizgisine bağlılığımızla yerine getireceğiz. Ağır bedeller ödeme pahasına gerilla mücadelesine yönelik imha saldırısını püskürterek süreci karşılayacağız. Onların kendilerini en güçlü hissettiği bu dönemde ne kadar zayıf olduğunu, gemilerinin ne kadar çürük olduğunu onlara göstereceğiz. Bu noktada iddialıyız ve kararlıyız.

Faşist diktatörlük saldırılarıyla çelişkileri olgunlaştırıyor demistik. Düşman, çelişkileri söndürdüğünü, yenilmez olduğunu, halk kitlelerinin baskıyla sonsuza dek “korkutulacağını”-“sindirileceğini” düşünen bir idealizme sahip. Bu tüm gerici egemenlerin kendilerinin sonsuza kadar yaşayacağını düşünen yaklaşımından, tutumundan ileri gelmektedir. Biz onların bu yaklaşımından oldukça memnunuz. Çünkü biz her şeyin geçici olduğunu, güçlü olanın zayıflayacağını zayıf olanın güçleneceğini biliyoruz. Bu düşüncemizde yalnızca değiliz. Çünkü ülkede ve dünyanın her yerinde bu düşünceyle yaşayan, mücadele eden yoldaşlarımız, dostlarımız ve geniş halk yığınları var. Bu yüzden karamsarlığa, umutsuzluğa karşı meydan okuyorlar. Silahlarımızın eleştirel gücüyle biz bu karamsarlığı ve umutsuzluğu dağıtmayla kendimizi görevli sayıyoruz. Herkes bulunduğu yerde ve alanda kendi görevini en iyi şekilde yapmakla yükümlüdür. Halka cesaret aşılamak, halkın gücünü ve kudretini açığa çıkaracak mücadele hattı örmek aslandır. Umutsuzluğa ve karamsarlığa meydan okuyanlar, haksızlığı kabul etmeyenler, doğruya sınıksız sarılanlar mutlaka bu süreci karşılayacak, zayıflığı güce, yetersizliği yeterliliğe, umutsuzluğa umuda, örgütsüzlüğe örgütlülüğe çevirecek ve faşizmi eninde sonunda mezara gömecektir. Partimiz ve parti önderliğinde Halk Ordusu bu konuda görevlerinin bilincindedir ve buna uygun hareket edilecektir.

(Bitti)

Pozitif Ayrımcılık Üzerine - III

Devrimci saflara gelen kadının değişimi, gelişimi, eskinin yüklerinden kurtulması ise daha sıkıntılı, sorunlu ve sancılı oluyor. Çünkü; toplumda ikinci cins olarak görülen, horlanan daraltılmış yaşam alanıyla dış dünyadan soyutlanan, hayatı, dünyayı algılaması ve yorumlaması köreltilen, düşünsel gelişimi kısıtlanan bir yaşamın içinden, toplumsal hapislikten çıkıp devrimci komünist saflara katılıyor.

MLM ANLAYIŞ VE SOSYALİZM DENEYİMLERİNDE POZİTİF AYRIMCILIK

Pozitif ayrımcılık kavramının burjuva demokrasinin ürünü olduğunu belirtmiştik. Burjuva kadın hareketi; 1970-80'lerde toplumda kadın eşitliğinin sağlanması için ek haklar, teşvikler ve tedbirler şeklinde dillendirdiği talepleri pozitif ayrımcılık kavramıyla adlandırılıyordu. Ancak bu kavram yeni olsa da anlayış olarak yeni değil. Burjuva kadın hareketinin dillendirmesinden 50-60 yıl önce zaten SSCB'de teoride ve pratikte hem de çok kapsamlı bir biçimde uygulanıyordu. Burjuva feminist kadın hareketinin son yarım yüzyıldır onca mücadelelerle elde ettiği bir dizisini ise hala kazanmak için mücadelesini verdiği hakları Rusya'da kadınlar 1917 Ekim Devrimi ile hem de çok daha fazlasıyla elde etmişlerdi.

Devrimin hemen ertesinde KP öncülüğündeki hükümet, kadınların eşitsizliğine dair eskiden kalma tüm yasaları kaldırmıştı. Ancak toplumda kadınların eşit konuma gelmelerinin maddi koşullarını yaratmanın yeterli olmadığını bilen KP, bunun yanı sıra asırlar boyu hor görülen, aşağılanan, edilgenleştirilen ve bunların yarattığı etkilere, ön yargılara karşı da siyasi, ekonomik ve ideolojik mücadeleyi de elden bırakmamıştır. Lenin yoldaşın "yasa önünde eşitlik, henüz yaşamda eşitlik değildir. Emekçi kadın yalnız yasa önünde değil, bilakis yaşamda da erkekle hak eşitliğini kazanmalıdır. Bu amaçla emekçi kadınların kamu kurumlarının yönetimine ve devletin yönetimine gittikçe daha güçlü katılmaları zorunludur..." Yönlü şiarı rehberliğinde kadını evin dört duvarı arasından çıkarıp, toplumsal yaşama katacak bir dizi ek haklar, teşvikler sağlanmıştır. Kadının üretimde, politikada, aile ve toplumsal yaşamda eşitliği için ilk olarak "eşit işe eşit

ücret" ilkesi kabul edilmiş, 8 saatlik iş günü yaşama geçirilmiş (ülke ekonomisinin gelişmesiyle birlikte 1929 yılında 8 saat yerine 7 saatlik iş günü uygulamaya konulmuş, kimi ağır sa-

nayi dallarında ise 6.5 ve 4 saatlik iş günü uygulaması yaşama geçirilmiştir) kadın emeğinin, özelde de anne ve çocuk emeğinin korunmasına dair yasalar ilan edilmiştir. Köylülerle yapılan toprak reformunda aileye göre dağıtım yapıldığında, kadın yine dışında kalacağı için aileye değil, bireylere toprak dağıtımı yapılmıştır. Cinsiyetçi iş bölümüne son verilmiş, bunun yaşama geçirilebilmesi için değişik iş kollarında, fabrika ve atölyelerde, kadınlar için kota konulmuştur. Nitelikli olmayan kadın emeğinin nitelikli hale getirilmesi için okullar, kurslar, meslek okulları açılmış ve kadını sayısını arttırmak için buralarda da kotalar uygulanmıştır. Bakmak zorunda olduğu 14 yaşından küçük çocuğu olan tüm işçi ve emekçi kadınlar vergiden muaf tutulmuştu. NEP sürecinde dahi hamile olduğu için kadınların işten çıkartılmaları engellenmiş, ücretli doğum izni uygulaması ile birlikte, kadınların çalıştığı tüm fabrika, atölye vb. yerlerde kreş, çocuk yuvaları ve emzirme odalarının zorunlu olarak yaşama geçirilmesi

sağlanmıştı. Bunların uygulanmadığı, özel sektörün ayak direlediği durumlarda da cezai yaptırımlar devreye konuluyordu. "Görünmeyen emek" diye de değerlendirilen, kadını ev içi

eğitimi, konferanslar, kongreler ve daha bir dizi araçlarla hem bilinçlendirme çalışmaları yürütülmüş hem de kadının katılımının önündeki maddi engeller kaldırılarak aktif katılımı sağlanmıştır.

Nitekim o dönem birçok kapitalist-emperyalist ülkede kadının seçme-seçilme hakkı dahi yokken, SSCB'de 1955-56 döneminde SSCB'nin en üst iktidar organı olan Yüksek Sovyet içinde 348 kadın (tüm temsilcilerin %25.8'i) yer alıyordu.

Bu örnekleri daha da çoğaltabiliriz. Görüldüğü gibi pozitif ayrımcılık kavramı burjuvazinin yarattığı bir kavram olsa da

anlayış olarak başta SSCB pratiğinde olmak üzere, yazımızda yer vermediğimiz tüm demokratik devrim ve sosyalist devrim yapılmış ülkelerde çeşitli biçimlerde uygulanmıştır.

DEVİRİMCİ VE KOMÜNİST KADINLAR İÇİN POZİTİF AYRIMCILIK

Yazımız boyunca esasta pozitif ayrımcılık anlayışını işçi-emekçi halk cephesinden değerlendirdik. Bir devrimci-komünist parti ve örgütler içerisindeki kadınlar açısından değerlendirilmesi yararlı olacaktır.

Devrimci-komünist kadınlar, sistemin esaret ve baskı zincirini kırıp, tüm bu zulmün, sömürünün sorumlusu sisteme karşı onurlu kavgada yerini almak için devrimci örgütlü saflara geldiğinde dahi mücadeleye erkek yoldaşlarının bir adım gerisinden başlıyor. Elbette bu örgüt işleyiş ve hukukundaki ayrımcılıktan kaynaklı değil, içinden çıkılan toplumun yaşam koşullarının bilinçte yarattığı tahribatlardan kaynaklanıyor. Sonuçta devrimci erkekte, devrimci kadın

köle haline getiren, ev işleri, bugün hala en "gelişmiş" kapitalist ülkelerde dahi yok sayılıyor, SSCB'de ücretli çalışma olarak değerlendiriliyordu. Yine "Evlilik ve Aile Yasaları" ile ev dışında çalışıp, kazanç sağlayan diğer eşin emeği ile evde çalışan kadının emeği eşit sayılıyor, servet birikimindeki payları da eşit kabul ediliyordu. (TC'nin benzer bir yasayı kadın örgütlerinin de çabaları sonucu daha 5-10 yıl önce kabul ettiğini hatırlarsak SSCB'deki 90-100 yıl önce yapılan düzenlemelerin önemi daha iyi anlaşılıyor) En önemlisi de toplumsal bir iş olarak değerlendirilen ev işleri ve çocuk bakımı, eğitimi kadının omuzlarından alınarak, devlet tarafından üstlenilmiş; kreşler, çocuk yuvaları, yurtlar, büyük kamu aşevleri, ortak çamaşırhaneler vs. ile toplumsallaştırılmaya çalışılmıştı.

Devrimden önce %88.3'ü okur-yazar dahi olmayan kadınlara okuma yazma öğretilmiş, politikaya çekmek için delege toplantıları, eğitim faaliyetleri, sendika-dernek çalışmaları ve

"Yasa önünde eşitlik, henüz yaşamda eşitlik değildir. Emekçi kadın yalnız yasa önünde değil, bilakis yaşamda da erkekle hak eşitliğini kazanmalıdır. Bu amaçla emekçi kadınların kamu kurumlarının yönetimine ve devletin yönetimine gittikçe daha güçlü katılmaları zorunludur..."

V.İ Lenin

da erkek egemen burjuva-feodal sistemin içinden çıkıp devrimci komünist saflara katılıyorlar. Yıllarca erkeğin bilinci toplumdaki erkek egemen anlayışa göre şekillenirken, kadının bilinci de ezilen cins olarak şekillendiriliyor. Bu bilincin içinde devrimci oluyorlar, bu bilinçten yeterince arınmadan saflara geliyorlar. Devrimci olmak ise aynı zamanda bireyin kendi kişiliğinde, kimliğinde, yaşamında sürekli bir devrim yapmasıdır da. Devrimci kadın ve erkekte devrimci saflara katılırken ve katıldığında kuşkusuz kendi içlerinde onlarca devrim yapıyorlar. Değişiyor, gelişiyor ve ilerliyorlar. Ancak eskinin yüklerinden kurtulmak bir süreç ve sürekli bir müdahale de istiyor. Her devrimci içinde bulunduğu toplumun bir dizi özelliğini de alıyor ve bunlardan bir bütün kurtularak gelmiyor devrimci saflara. Bunun yanı sıra devrimciler toplumdaki yalıtılmış alanlarda yaşamıyorlar. Hala gerici sistemin içinde tüm burjuva-yoz kültürünün etki ve saldırılarına da açık olarak yaşıyorlar.

Devrimci saflara gelen kadının değişimi, gelişimi ve eskinin yüklerinden kurtulması ise daha sıkıntılı, sorunlu ve sancılı oluyor. Çünkü; toplumda ikinci cins olarak görülen, horlanan daraltılmış yaşam alanıyla dış dünyadan soyutlanan, hayatı, dünyayı algılaması ve yorumlaması köreltilen, düşünsel gelişimi kısıtlanan bir yaşamın içinden, toplumsal hapislikten çıkıp devrimci komünist saflara katılıyor. Yani yaşamın daha geri bir noktasından başlamış oluyor. Bu durum bir anlamda okula yeni başlayan Kürt çocuklarının yaşadıklarına benziyor. Düşünün ki Türkçe bilenler doğrudan okuma-yazma öğrenebilecekken, Kürt çocuklarının ise okuma-yazma öğrenebilmek için önce Türkçe ko-

nuşmayı öğrenmesi gerekecek. Böylece Türkçe bilen çocuklar bir adım önden başlamış oluyor yarışa. Devrimci-komünist kadınlar için de benzer bir durum söz konusudur. Önce bin yıllardır yalıtıldığı dünyayı algılaması gerekiyor. Tam da buradan beslenen ve hemen sökülüp atılmayan, kadının ezilmişliği, kendine güvensizliği, inisiyatifsizliği ve yetinmecisi, pasif, edilgen özellikleri duygu ve düşünce dünyasındaki parçalanmışlıklarla birleşiyor. Bunlar ise kadının özne olmasını engelliyor, ayağına pranga olup yürüyüşünü geriletıyor. Kadının partide, mücadelede sorumluluklar üstlenmesini, politika üreten, yöneten pozisyonlara gelmesini yaşıyor, aksatıyor.

Sıkça dile getirip sorarız; aynı süreçte partiye katılan kadın ve erkek yoldaşlara eşit olanaklar tanınıyor olmasına rağmen, erkek yoldaş hızla ilerlerken kadın yoldaşın niye aynı hızla ilerleyemeyip geride kaldığını ya da gerillaya birlikte katılan kadın ve erkek yoldaştan erkek olan genellikle koşullara daha hızlı adapte olup, çevreyi-araziye daha çabuk öğrenip gelişerek komutanlık gibi görevlere yükselirken; kadının ise adapte olması, koşulları, araziye kavrayıp birbirleriyle bağlantılarını kurması daha yavaş ve gecikmeli olmaktadır. Dolayısıyla kadının gelişmesi ve ilerlemesi de daha zorlu bir süreci gerektirmekte.

Koşuya birlikte başlayan yoldaşlardan erkek olan ilerleyip geçerken, kadının geride kalmasının arka planındaki tarihsel, toplumsal, psikolojik yönlerini ve kadının duygu ve düşünce dünyasındaki parçalanmışlıkları görmemek de KP içinde eşitsizlik üretmek olacaktır. O zaman öncelikle kadın yoldaşların ek tedbir ve ele-

alışlarla bir adım öne taşınması gerekiyor. Ancak o zaman bu koşu eşit koşullarda başlamış olacaktır.

Görüldüğü gibi burada da bir eşitsizlik söz konusu ve bunların ek tedbir ve teşviklerle giderilmesi ya da en asgariye indirilmesi gerekiyor. Lakin yürütülen bu mücadelede de birkaç noktanın çizilmesi: Birincisi; devrimci-komünist saflarda yaşanan kadın sorunu ve eşitsizliği meselesi toplumda yaşanan gibi açık ve kaba değil. Daha inceltilmiş bir biçimde yaşanıyor. O zaman çözüm için uygulanacak yöntem ve araçlar da farklı olmak durumunda.

İkincisi; devrimci saflarda, kadın her ne kadar toplumdaki kadınların yaşadığı gibi sorunlar yaşamıyor olsalar da, toplumda da devrimci saflarda da kadınların geride olmalarının tarihsel, toplumsal, kültürel, psikolojik kökenleri aynı. Ve kadının yaşadığı baskının, toplumda yaşanan diğer baskılardan çok daha derin kökleri mevcut. Bundan dolayı yürütülecek mücadelede o oranda kapsamlı olmak zorunda. Üstelik de ne devrim sonrasında ne de sadece kadınlara havale edilerek değil; esasta öncünün, KP'nin bugünden başlayarak bir dizi özel araç ve yöntemlerle sistemli olarak sürdürmesi gerekiyor. Kadının daha fazla desteklenmesi, teşvik edilmesi yani pozitif ayrımcılık uygulanmasının zorunluluğu da burada devreye girmek durumundadır.

Mücadele içerisinde sıkça karşılaşılan örneklerden birisi de kadın yoldaşların yetinmeciliğinden, kendine güvensizliğinden kaynaklı, kendisinin yapabileceği, kendisini daha da geliştirecek bir dizi görev ve sorumluluklara gönülsüzce yaklaşmalarıdır.

Hatta kendilerinden daha geri erkek yoldaşları önermelerine çokça tanık oluyoruz. Tam da böylesi durumlarda Mao yoldaşın dediği gibi "bir işi hem bir erkek hem de bir kadın yapabilecekse o iş kadına verilmelidir." Kadının en büyük prangalarından olan kendine güvensizliği pratiğin içinde, pratiğin öğreticiliğinde kendi gücünün gösterilmesiyle kırılacaktır. Aynı zamanda her pratik adım, bilinçlerin değiştirilip dönüştürülmesinde, erkek ve kadın tüm yoldaşlar için ideolojik-politik eğitimidir de.

Elbette kolektifin sorumluluğunun, değiştirme gücünün ve çabasının önemini koyarken, kadının içsel çabasının önemini de yadsımıyoruz. Buradaki özne olan devrimci kadının bilinç düzeyi, toplumdaki kadından ayrıştığı için kolektif tarafından yapılan ek tedbirler, haklar önemli olsa da belirleyici olan kadının kendisidir, kendi iç dinamikleridir.

Son olarak; biliyoruz ki baskı altında tutulanlar, isyanı ancak çetin savaşlarla kazanabilirler. Çetin savaşlarla daha büyük güç ve bilinç gerektirir. Bu da ancak kadın-erkek tüm sömürülenlerin proletarya diktatörlüğü önderliğinde yürüttüğü örgütlü mücadeleyle başarılabilir. **(bitti)**

Kaynaklar:

1-Kadın Sorunu Üzerine- Marks, Engels, Lenin, Komintern, Clara Zetkin

2- Marksist Teoride Kadın-Lise Vogel, Pencere Yayınları

3- Rusya'da 1917 Sosyalist Ekim Devrimi ve Kadınların Kurtuluşu, Cilt 1- Gül Özgür, Dönüşüm Yayınları

“Milli ve Yerli Kahramanlar Alemi”

“Futbol sadece futbol değildir” önermesinin gerçekliğiyle defalarca karşılaşır olmaktan usanmadık.

Son zamanların önemli bir tartışma-konusu bir fotoğraf karesi nedeniyle yaşanmakta. Etrafında kızılca kıyama kopartıldı ve yankıları devam ediyor. Peki, fotoğraf karesi ne anlatıyor bize? Sadece o anlamı sınırlıdır? Hayır! Günümüz kapitalist-emperyalist sisteminde, her şey iç içe geçmiş, birbirinden ayrı düşünülemez olmuştur. Etkileşim devasa boyutlardadır. Deneyimli burjuva siyasetçiler fırsat bulduklarında, o fırsatı ellerinin tersiyle itmez, aksine üstünlük sağlamak için onu kullanırlar. Fotoğraf karesi bu anlamıyla çok şey ifade ediyor aslında.

Londra’da, T. Erdoğan’la (seçimler öncesi) kol kola, gülücükler eşliğinde fotoğraf vermeye, bunun altında yatan gerçekliğe tepki gösterilebilir, amacın futboldan öte niyetler taşıdığı ve masumane olmadığı tartışılabilir. Fakat ayrımcılık ve ırkçılık yapıyorsa sessiz kalmak savunulamaz. Burjuva Alman medyasının ortaya koyduğu ayrımcı ırkçı tavrı eleştirmek, kınamak hatta lanetlemek yerindedir. Bu tavırsız kalacağımız bir durum değildir. Gericilik her koşulda reddedilmelidir. Fotoğraf karesinin niyetini de sorgulayacağız elbette. Neden buluşmuşlardır? Mesela M. Özil bunun “saygı” çerçevesinde olduğunu ifade etmiştir. Fakat bunun yeterli bir açıklama olduğunu söyleyemeyiz. Çünkü devamında yaşananlar istismar edilerek, tepki ve açıklamalar farklı boyutlara evrilmiştir. T. Erdoğan eliyle bir istismar ortaya konmuş ve Almanların şoven duyguları harekete geçirilmiştir ilk anda. Devamında ise bunun Türk şoven boyutu ortaya çıkmıştır.

Futbolda ya da genel itibariyle spor oyunlarında ırkçılık, ayrımcılık söz konusu mudur? Evet. Bu bir gerçekliktir ve bunu her koşulda olumsuzlamak, karşısında durmak, tecrit etmek gerekir. Egemen siyasal sistemlerin elinde, kitlelere dönük bu ideolojik sopalara yaşamın bütün evrelerine sirayet ettiği oranda genel politik mücadelenin konusu edip, yolunu tıkamalıyız, kendini farklı gören bir kişilik (dini, inancı, cinsiyet, milliyeti vb.) en ufak bir ayrımcı, ırkçı mua-

meleye maruz kalıyorsa, kendini tehdit altında hissediyorsa komünistlerin yaklaşımı ona sahip çıkmak, yanında olmaktır.

İrkçılık kapitalist-emperyalist siste-

min bağrında büyüyen zehirli bir ideolojidir. Son yıllardaki gelişmeler de bunu doğrulamaktadır. Özellikle Avrupa’da ama genel dünya ölçeğinde de yükselişte olan aşırı sağ partilerin varlığı nedensiz değildir. Bunun çok boyutlu nedenleri olduğu söylenebilir. Savaşlar, işgaller, bunların neden olduğu göçler sorunu, ekonomik krizler... Bu gelişmelerle beraber başka bir yığın politik neden ırkçı-faşist eğilimlerin güçlenmesini doğurmuştur.

Siyasal alandaki bu yönelim, kendine akacak kanal bulmakta, yeni mecralara sızmaktadır. Spor oyunları, özellikle de futbol bu noktada her zaman öne çıkan ortamlarında başında geliyor. Kimi, zaman ırkçılık boyutuyla (siyah futbolculara muz atmak, maymun sesi çıkarmak gibi aşağılayıcı hareketler) zemin buluyor, kimi zaman ise ayrımcılık olarak ortaya çıkıyor.

Buna dair şu örneği ele alabiliriz; ABD’li tenisçi Serena Williams’a (siyah sporcu) dönük, bir diğer tenisçi Rafael Nadal adlı sporcunun söyledikleri erk-ek egemen yaklaşımın, kadını dışlayan onu kendinden aşağı gören anlayışı gösteriyor. Ne diyor erk-ek; “kadın tenisçilerle aynı ücreti almayı kabul edemiyorum. Böyle bir eşitlik olamaz. Ben daha fazla kazanmalıyım. Buna çözüm üretilmeli.” Ayrımcılığın en ilkel düzeyde dile geldiğini görüyoruz. Ne tuhaf ki buna, söyleme karşı tepkiler çok zayıf

kaldı, bu ayrımcı dil onay görebiliyor. Bunlar kum yığınının içinde küçük, ufak zerreciklerdir. Karıştırıldığına kum yığımında boğulmak olasıdır!

İrkçılık ayrımcılık olağan bir durum-

dur. Yapanlar ve çanak tutanlar çürümüş kapitalist sistemin uygulayıcıları, onu yaşatma devam edenlerdir. Çürüten bir ideolojinin son çırpınıları olarak da görebiliriz bunu.

Mesut Özil olayı ve sonrasında yaşanan gelişmeler Türkiye’de yaşanan bizlerde tebessüme neden oldu aslında. Fotoğraf karesinden haftalar sonra M. Özil ortaya çıkıyor ve açıklama yapıyor. Belli ki bu anı beklemiş. Burjuva feodal Türk medyası, siyasetçileri onu omuzlarına almış bir kitle gibi tezahürata başladılar.

M. Özil Alman milli takımını bıraktığını söylüyor ve alkış tufanı kopuyor! Kurgulanmış bir parodinin oyuncuları görevlerini yapıyorlar. M. Özil haftalar sonra bir kıvılcımdan devasa bir yangın çıkarıyor ve “milli”, “yerli” kahraman mertebesine yükseliyor, adına methiyeler diziliyor! Adının verildiği sokak tabelasındaki Alman milli takım formalı fotoğrafı kaldırılıp yerine T. Erdoğan’la aynı kareyi paylaştığı fotoğrafı konuyor! Bu düpedüz aşağılık kompleksinin sonucu ve ürünüdür. Bir mağduriyet yaratmanın ve ondan nemalanmanın kısa yolu, kitleler nezdinde kendini haklı çıkartacak noktaları bulmak ve ona oynamak olsak gerek! Biz, bu mağdur edebiyatına çokça tanık olduk. M. Özil bu anlamıyla dönemin ruhuna uygun davranmaktadır. Peki sadece M. Özil’den mi ibarettir yaşananlar? Ayrımcılığa uğramış olabilir, savu-

nulacak bir yanı yoktur elbette savunmuyoruz. Estirilmekte olan Türk şoven milliyetçilik söylemlerini de reddediyoruz. Ayrımcılığa-ırkçılığa bir tek M. Özil maruz kalmadı! Aynı durumlara ve daha ağırlarına maruz kalan başka sporcuları görmeyecek miyiz?

Amedspor’a ve futbolcusu olan Deniz Naki’ye (Kürt olduğu, ezilen bir ulusa mensup olduğu için) yapılanlara ne demeli? Vitrinin hangi bölümünde kendine yer bulacak? Halı altına süpürüp, görünmez kılınan gerçeklerdir bunlar! Ve takındıkları kof, tutarsız söylemlerinin (ırkçılık-ayrımcılık karşıtlığı gibi) anlamsızlığı ortadadır. M. Özil Türkiye Futbol Federasyonu tarafından futbol hayatı bitirilen Deniz Naki için neden sessiz kalmıştır? Çünkü ezilen milliyetler egemenler açısından tehdittir. Deniz Naki’ye yapılanlar onun şahsında Kürt ulusuna dönük bir ayrımcılıktır esasen!

Yükselen tepkilere bakınca hezeyandan başka bir şey görmüyoruz. Gerçeklikten uzaktır. Şişirilmiş egolardan mustarip, kof yaygaradan öteye geçmemektedir. Madem o kadar nefret ediyorlar, karşı duruyorlar bu gericiler ideolojiye, o vakit kendi ırkçılıklarına neden sessiz kaldılar, omuz verdiler? Kaç defa çanak tuttıklarını, kaç defa alkışladıklarını, kaç defa göz yumduklarını bilmiyor muyuz? Emre Belözoğlu örneği ortadadır. İngiltere’de futbol oynadığında yapmış olduğu ırkçılık yüzünden hüküm giymiştir! Mesele Emre’nin cehaletine verildi, üstü örtüldü. Gerçekler üstüne perde konunca kaybolmuyor. Yok, hiçbirinin bir diğerinden farkı!

Almanya’da bir Türk futbolcuya yapılan ayrımcılığın ardından bir şoven koro harekete geçmiştir. Mağdur kişilik yaratmaktaki maharetlerini bu kez Alman milli takımının Türk kökenli bir futbolcusu üzerinden sergilediler.

İrkçı-ayrımcı söylemler, yaklaşımlar karşısında olacağız. Ama mağdur edebiyatına sığınıp ondan nemalanma girişimleri karşısında da duracağız. Şoven histerinin hayat bulmasına müsaade etmemek için gerçeklerin dili olacağız, haykıracağız! Her türden gericiliğe karşı yaşasın halkların kardeşliği!

Yanlış Politikayı Haklı Çıkarmanın Sonucu: PARLAMENTARİZM

Bugünkü mevcut verili koşullarda devrimci mücadeleden kaçışın adeta sığınağı olmuş parlamentonun, sınıf ve dışındaki tüm ezilen emekçilerin mücadelesinde devrimci amaçlar için etkili bir araç ya da kürsü olarak kullanabilmesi mümkün müdür? Evet; ancak ve yalnızca devrimci bir perspektife sahip olmakla mümkündür.

Düzen karşısında devrimci hatı terk ederek devrimle her türlü bağı kesmiş, devrimci arayış ve amacı olmayan reformist sol ile hâlâ devrimcilikte ısrar iddiasındaki kimi küçük burjuva devrimci anlayışların seçimler özgülünde, genel olarak da düzene onun kurumlarına yaklaşımlarında belirginleşen anti-MLM anlayış ve yönelimleri gazetemizin hemen hemen her sayısında sürekliliği olan eleştirilerin konusu olmuştur.

Eleştirilerde ki bu sürekliliğin amaçlarından ilki devrimci çizgi ve anlayış ile hâlâ kendilerini devrimci ya da sosyalist olarak tanımlayan reformist çizgi ve anlayışlar arasında süregiden ideolojik çatışmada devrimci çizgiye, tutum ve tercihlere güç kazandırmak, ikincisi ise deyim yerindeyse küçük burjuva devrimciliğin iddialarını anlamsızlaştıran, devrimci olanakları boşa çıkarıcı işlev gören anlayışlarını mahkum ederek ideolojik zeminde devrimci ayrışmaları büyüterek netleştirmek, bu güçleri daha tutarlı bir hatta çekme istemindeki ısrardır.

BİR YANLIŞI HAKLI ÇIKARMAYA ÇALIŞMAK, ONU İKİ KAT BÜYÜTÜR (Fransız Atasözü)

Bugünkü mevcut verili koşullarda devrimci mücadeleden kaçışın adeta sığınağı olmuş parlamentonun, sınıf ve dışındaki tüm ezilen emekçilerin mücadelesinde devrimci amaçlar için etkili bir araç ya da kürsü olarak kullanabilmesi mümkün müdür? Evet; ancak ve yalnızca devrimci bir perspektife sahip olmakla mümkündür.

Peki son seçim sürecinden bugüne eleştirdiğimiz anlayışların parlamentoyu devrimin kürsüsü olarak kullanması mümkün müdür? Hayır; kendi bağımsız konumlarıyla var olmanın, var etmenin güç ve iradesinden yoksun olanların, eylemleriyle çelişen söylemleri kulağa ne kadar hoş gelse

de yaşamda ne karşılığı ne de inandırıcılığı olmadığı için mümkün değildir.

Devrimin temel esaslarını ve strate-

alındığıdır.)

Burada “cumhur”başkanlığı sistemiyle parlamentonun “işlevsiz” hale getirilmesi sorundur da denilebilir.

iradesi” dedikleri şeyse zaten kaba, evrensel bir yalan ve aldatmacadan öte bir şey değildir.

Söylemek ağacın gölgesi, yapmak ağacın kendisidir.

Vurgulamak gerekir ki, devrimciler reformist soldan farklı olarak seçimlere kendi programları ve bağımsız kimlikleri ile katılırlar. Kitlelerin “oy”unu almak için değil. Devrimci amaçlarına ve programlarına hizmet etmek, parlamentarizm prangasını parçalamak, politika yapmanın bir

aracı haline getirmek, işçi sınıfının politik gelişimini ve politik örgütlenmesini ilerletmek, burjuva parlamentarizminin etkisinden kurtarmak, henüz yığınların gözünde meşruluğunu yitirmemiş olan parlamentoyu gözden düşürmek, onların üzerindeki parlamenter önyargıları dağıtmak için katılırlar. Hiç kuşkusuz bunun içinde devrimin esas ihtiyacı olan örgütsel konumlanışı almış olmaları, bu niteliklerle örgütlenmiş olmayı gerekli görür. Bu durum devrim stratejisi, devrimci mücadelenin esasları ve temel araçları tartışmasını da hiç kuşkusuz beraberinde getirir. Ve parlamentonun kullanımında, ondan faydalanmada, düşmana açık hale gelmede, kitlelere doğru bilinci taşımada ve devrim irmağını besleme meselesinde her politik özne, hareket ve parti için bu tartışma baş sıraya oturacaktır, oturmak zorundadır. Bu aynı zamanda ideolojik mücadelenin bir argümanı olacaktır.

Elbette hayır; “kuvvetler ayrılığı”nın tek elde toplanması, “yasama” yetkisinin ortadan kaldırılması düzene muhalefet edenlerin değil bizzat düzen siyasetinin kendisinin sorunu olabilir ancak. Nihayetinde aslolan yasama faaliyetinin devrimci amaçlarla istismar edilmesidir.

“Hiçbir ciddi kararların alınmadığı”, “Saf halk”ı aldatma amacıyla, gevezelikten başka bir şeyin yapılmadığı” (Lenin), hiçbir zaman düzenin temel yönetim aygıtı olmamış/olmayan özellikle bizim gibi ülkelerde düzenin işleyişi içindeki yeri ve işlevinin sınırlı biçimiyle var olduğu parlamentonun bugün biçimsel işlevini tartışmak parlamenter avanaklarla, düzen siyasetçilerinin işi olabilir.

Ayrıca, parlamento ne denli yetkisiz olursa kitlelere gerçekleri inandırıcı bir biçimde ortaya koyarak düzeni ve kurumlarını teşhirde o denli kolaydır. “En gerici parlamentolardan” devrimci amaçlarla yararlanmak politikasının esprisi de tam da budur.

Egemenlerin ve sözcülerinin “halkın

Bugün asıl sorun şudur: ülkede devrimci mücadelenin esas aracını kullanan Kürt Ulusal Hareketi’nin parlamentoyu etkin şekilde kullanması,

onun bu etkin kullanım biçiminin tüm küçük burjuva devrimci hareketin başını döndürüyor olmasıdır. Bu baş dönmesi, esas olan ihtiyaçları giderme yönelimine girmeden oluştuğu noktada bir parlamentarist yaklaşımı kemikleştirmektedir. Sürecin burjuva liberal karakteri ve tasfiyecilik rüzgarı ile birlikte meclis ve seçimler ele alındığında ise meclis kürsüsü "ordusuz komutanların" retoriğine, kamuoyunda etkisi olmayan "soru önergelelerine", kitlelerin sorunların sadece dillendirildiği ama kimsenin duymadığı ve devrimci bilincin değil reformizm hayallerinin benimsetildiği bir yardım yataklık sahasına dönüşmektedir. Hiç kuşkusuz işlevsizleşmiş, kimin ne dediğinin bizzat faşizm tarafından önemsenmediği, kitlelerin seçim sonuçları ile birlikte çıkan sese kulak vermediği bir meclis gerçekliği vardır. Bugün ki koşullarda seçim, meclis kürsüsü diye bağırarak ve buraların devrimci amaçlar için kullanıldığını, kürsüden geniş kitlelere ulaşılarak örgütlenme olanağı yaratıldığı söylemi dağınık ve örgütsüz kitle gerçekliğine yaslanarak sadece reformist hülyaların, parlamentarist hayallerin süslenmesine hizmet etmektedir.

Meclis, milletvekilliği, seçimler açık bir şekilde kabul edilmelidir ki kamuoyu belirleme gücünü verili koşullarda kaybetmiştir. Bugün bunlar sadece faşizmin amacına hizmet eden, onun kitleleri uyutmasını sağlayan, gerçek çıkar ve devrimci amaçlarının üstü-

nü örten bir role bürünmektedir. Bu gerçeklerden kaçmak parlamentarizm uyuşturucusunu kullanmaktan kaynaklanmaktadır.

YIKILMIŞ AĞACIN GÖLGESİ OLMAZ (Çin Atasözü)

Proleter devrimciler gerçeklere gözünü kapatamaz. Gücü, olanakları, zayıflığı ne olursa olsun gerçeğin diliyle konuşma sorumluluğu vardır. Bu sorumluluk tarihsel rolünden ileri gelmektedir. Bu koşullarda yapılması gereken gerçeğin üstünü örten her türlü sapmaya karşı, kitlelerin istemlerini, ileri kitlelerin devrim için örgütlenme zeminini yaratacak bir mücadele çizgisi oluşturmaktır. Bu bağlamda özellikle tasfiyeciliğe, reformizme karşı mücadele ederken, kitlelerin eğilimlerini devrimci programla birleştirmede kararlı ve ısrarlı durmak zorundadır. Gelişmelerin seyrine ve yönüne devrimci politikayla şekil vermek, bu anlamda politikasının güce dönüşmesini sağlamak meseleye çok yönlü bakarak esası yakalamak ve onda ısrarcı olmaktır. Bu süreçte de esas olan liberal-burjuva bakış açısının yarattığı tüm etkileri devrimci politikayla alt etmektir. En başta komünist özneye yansımaları ortadan kaldırmak, ileri kitleye etkisini doğrudan ısrarlı ve kararlı durarak zayıflatmaktır. Tüm devrimci cenahın etkisi altına girdiği bu dünya görüşünün politik alandaki yansımaları amansız mücadele sürdürmektir.

Devrimci mücadelenin örgütlenmesi hayatidir. Ancak daha da önemlisi devrimci mücadelenin komünist dünya görüşü ile proletaryanın tarihsel çıkarlarıyla örtüşerek örgütlenmesi belirleyicidir. Her olanak ve imkan, her taktik politika bu çıkarlara hizmet edecek hale getirilmelidir. Örgütsel zayıflık ve yetersizlik bunda ısrar etmenin önünde engel değildir. Tam tersine hem haklı hem de doğru olanı temsil etmenin meşruluğu ile sorun ele alınmalı ve doğru bir defa yakalandığında onu sonuna kadar savunacak net bir duruş, politik-ideolojik kararlılık olmalıdır.

Objektif olarak çok yakın olunan tarihsel hedefin, öznel olarak uzağında oluşumuz da asla tarihsel meşruluğumuzun gölgelemez.

Bu Lenin yoldaşın "Buluş çağında ki insanların sesleri çatallaşır. Bu dönemde Rus sosyal demokrasinin sesi çatallaşmaya, yanlış tonlar vermeye başladı" diyerek ifade ettiği sınıf mücadelesi tarihinde her komünist partisinin yaşayabileceği türden sorunlardır. Ne kadar karmaşık olursa olsun sorunlarımızı biliyor ve çözmek için yoğunlaşıyoruz.

"Bize ışık tutan teorimiz ve stratejimizden güç alarak tüm bu yetmezliklerimizi aşacağımızı... Teori ve stratejimizin ışığında atacağımız her adımın, yapacağımız her müdahalenin karşılığını kat kat alacağımızı" da biliyoruz.

Attığımız adımları anlamsızlaştırarak zorlaştıracak olansa içte ve dışta yaşanan yanlışlara seyirci kalmak, onlarda ısrar ederek büyütme olacaktır.

Bizi ilgilendiren sadece sistemin mantığı ile uyuşmayan, uzlaşmayan sistemin sınırlarını aşan, sınıfın ve emekçilerin hak ve istemlerinin tümüyle haklı ve meşru istemleridir.

Gerçek ve gerçekleşecek olan bu haklılık ve meşruluğun eskimiş egemen üretim ilişkilerinin, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliğinin Proletarya Partisi önderliğinde yıkılıp yeninin yaratılmasıdır.

Kolay olan düzenin kurumlarına ya da dışımızdaki güçlerin nicel çoğuna yaslanmak, "zor" olansa kitleleri örgütlü mücadele alanlarına çekerek bilincini, yüreğini örgütleyerek devrimcileştirmek, kitlelerin devrimci öfkelerine yaslanarak devrimcileşmek, devrimci mücadeleyi sürdürmektir.

Halkımızın söylemiyle derin olan kuyu değil kısa olan iptir. Tarihin hiçbir döneminde reformist solun ipi ile halkın ihtiyaçları karşılanmamıştır yine tarihi tecrübeler göstermiştir reformizm nihayetinde elindeki kısa olan ipi de er yada geç kaldırıp atmıştır.

Makalemizi Lenin yoldaşın kısacık sözü ile noktalıyoruz "Yine devam edeceğiz, yarı yolda durmayacağız"

Halk Savaşçıları Avrupa'da Anıldı

HABER MERKEZİ- Dersim-Mercanlar'da ölümsüzleşen Halk Savaşçıları için Avrupa'nın Wörgl, Londra, Paris, Basel, Stuttgart, Biel, Zürih ve Innsbruck şehirlerinde anma etkinlikleri gerçekleştirildi.

AVUSTURYA

Avusturya'nın Wörgl ve Innsbruck şehirlerinde Mercanlar'da ölümsüzleşen altı Halk Savaşçısı, Pülümür'de ölümsüzleşen HPG komutanı İbrahim Çoban ve Şengal'de ölümsüzleşen KCK üyesi İsmail

Özden için anma etkinlikleri gerçekleştirildi. Anma etkinliklerinde sinevizyon gösterimi ve Partizan adına konuşmalar gerçekleştirilirken, etkinliğe MKP ve PKK taraftarları da katılım sağladı.

İNGİLTERE

Mercan şehitleri ve Ağustos ayında ölümsüzleşen devrimci-yurtseverler anısına Londra'da anma etkinliği düzenlendi. Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi (TKP/ML-MK) imzalı açıklamanın okunduğu etkinlikte sinevizyon gösterimi yapıldı. Marksist Leninist Komünist Partisi (MLKP) adına yapılan konuşmada ise devrimci dayanışma ve birlikte mücadele konularına vurgu yapıldı.

ALMANYA

18 Ağustos'ta Almanya'nın Stuttgart

şehirinde düzenlenen anma etkinliğinde Mercanlar'da ölümsüzleşen Halk Savaşçıları ve Pülümür'de ölümsüzleşen PKK gerillaları anıldı. Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez Komitesi (TKP/ML-MK) ve Partizan Gençlik İnisiyatifi/Marksist Leninist Maoist (PGL/MLM)'in açıklamalarının okunduğu etkinlikte sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Halk Cephesi, MLKP, PKK, Halkın Günlüğü, Komite Rote Fahne (BRD-Kızıl Bayrak Komitesi Almanya)'nin katıldığı ve konuşma gerçekleştirdiği etkinlik, "Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı" sloganlarıyla sona erdi.

İSVİÇRE

İsviçre'nin Basel, Zürih ve Biel kentlerinde, 5-6 Ağustos tarihlerinde Mercan Dağları'nda ölümsüzleşen Halk Savaşçıları ve Pülümür'de ölümsüzleşen PKK gerillaları için anma etkinliği düzenlendi. Anma etkinliklerinde Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Merkez

Komitesi (TKP/ML-MK), Partizan Gençlik İnisiyatifi/Marksist Leninist Maoist (PGL/MLM) ve Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA)'nin açıklamaları okundu. Devrimci kurumların Mercan şehitleri anısına yaptığı açıklamaların okunduğu etkinliklere, MKP, MLKP, TİKB (B) ve PKK katılım sağladı.

FRANSA

18 Ağustos Cumartesi günü Dersimliler Kültür Merkezi'nde yapılan anma saat 14.00'de altı Halk Savaşçısı için yapılan saygı duruşuyla başladı. Partizan andı okunan saygı duruşundan sonra TKP/ML Merkez Komitesi'nin ve PGL/MLM'nin açıklamaları okundu. Anma etkinliğine MKP Fransa, TKİP, ODAK ve Maoist Komünist Parti-Fransa (PCM) katılım sağladı.

Eşitler Arası Kriz Mi?

Efendinin Uşaktan Beklediği Yüksek Sadakat Mi?

Türk devleti tarafından tutuklanan, ardından serbest bırakılıp ev hapsine alınan papaz Andrew Brunson meselesiyle “gündeme gelen” ABD-Türkiye “krizi”, ABD başta olmak üzere krizin iki tarafının çeşitli yaptırım ve söylemleriyle ilerliyor.

ABD'nin, TC İçişleri Bakanı ve Adalet Bakanı'nın ABD'deki mal varlıklarını dondurması ve vatandaşlarının bu kişilerle iş ve işlem yapmasının yasaklanması yaptırımı, ilk etapta ülke ve dünya gündeminde bu krizin esas tartışılır yanı oldu.

Yine bu krizle birlikte, uzun süredir Türkiye'de yaşanan ekonomik krizin TL'nin kaybettiği değerle birlikte hem iç hem de dış kamuoyunda önemli bir gündem haline gelmesi meselenin tartışılan yanlarında biri haline geldi. Tüm değişikliklere, müdahalelere rağmen ekonomik krizin etkisi her geçen gün daha fazla artmakta olduğunu söyleyebiliriz.

Baştan belirtmek gerekir ki TC ve ABD arasındaki “kriz”in safça bir dalaştan ibaret olmadığı gerçekliği kendini göstermektedir. Öyle ki meseleyi böylesi bir krize getiren süreç; Ortadoğu, Rojava, Türkiye'de gerçekleşen seçimler ve buna bağlı oluşan kabineden memnuniyetsizlik, Zerrab olayı, Halkbank operasyonları gibi kriz öncesi gelişmelerle birlikte kendini çok önceden var etmeye başlamıştı. Ki emperyalist bir güç olan ABD ile yarı-sömürge ve payına emperyalist ülkelerin uşaklık rolü düşen TC gibi bir devletin yaşadığı kriz ya da sorunu emperyalistler arası bir “dalaş” olarak değerlendirmek, bu iki devletin niteliğinin gözden kaçırılması ya da karartılması anlamına da gelecektir. Yine baştan kriz taraflarının yaklaşımlarını minimize ederek özetlemek gerekirse; Türk devleti, ekonomik ve politik krizinin yarattığı kaosun etkisiyle içte kitleleri dizginleme çabasını sürdürürken, bununla beraber dünya kamuoyuna da hamaset siyasetiyle kendince bir güç olduğu mesajını vermek istemektedir. Bunun yanında uşağı olduğu ABD emperyalizmini Rusya gibi diğer emperyalist güçlerin kartıyla “tehdit” ederek “vazgeçilmez uşağın ben olmalıyım” demektedir. ABD ise emperyalist dalaş ve emperyalist devletler arasındaki çelişkilerin etkisiyle, hakim halde olduğu Ortadoğu'da etki

gücünün gerileme yaşamaya başlaması temelinde, TC'ye biçtiği rolde yaşadığı sıkıntıları TC'nin “uşaklık” rolüne ağır bir hatırlatma yaparak rayına sokma çabasındandır.

Burada dikkat edilmesi gereken noktalarından bir tanesi ABD'nin, Türkiye'nin “iç işlerine” direkt müdahale anlamında sayılabilecek bir

yaptırımında bulunmasıdır. Bu yaptırımdan İçişleri Bakanlığı ve Adalet Bakanlığı'nın nasibini alması, yasa ve yürütmeye yönelik yapılan nokta atışları olarak değerlendirilebilir. Genel manada emperyalist devletlerin Türkiye gibi yarı-feodal yarı-sömürge ülkelerin iç işlerine görünürde direkt müdahil olmama pratiği, yer yer bu müdahalelerin dünya kamuoyunun dikkatleri üzerine çekse dahi bürokratikçe bu devletlerin “bağımsız” ve iç işlerine karışma hakkı olunmadığı vurgusuyla geçiştirilmesi alışılmalı bir durum olmuştur.

PARAVANIN ARDINDA OLAN PAPAZ MI?

Bu soruya daha geniş yanıt vermeden kulağımızı The Independent'in meşhur Ortadoğu muhabirine verelim: “Erdoğan'ın gerçek suçları Rusya'dan S-400 füze sistemi satın alması, ABD'nin Kürt müttefiği YPG'ye verdiği desteğe karşı çıkması ve İslamcı savaşçıların silah, cephanelik, füze yüklü şekilde Türkiye üzerinden Suriye'ye akmasına izin vermesidir” diyor Robert Fisk. Elbette Tayyip Erdoğan'ın “suçlarının” emperyalist efendilerince yeterli düzeyde görüldüğü aşıkardır. Tersinden Tayyip Erdoğan da yaptıklarının “suç” olduğunun bilincindedir. Mesele hakim sınıfların bu suçları hamaset siyaseti ve kitlelere propaganda yanı güçlü

bir şekilde emperyalistler arası dalaşta daha büyük pay kapma sevdasıdır. Türk hakim sınıfları için efendilerinin bölüğü pastadan pay kapma sevdası öyle büyüktür ki propaganda edilen şekilde bir “ayrışma” yaşandığında, mitinglerde şiir okumayı seven şair ruhlu(!) Tayyip Erdoğan'ın “Ayrılık da Sevdadandır” diye şiir okuması

uzun süredir yaşadığı ekonomik ve siyasi kriz hemen her alanda dallanıp budaklanmış vaziyettedir. Erdoğan klığı, bu krizi aşma ve kitlelerin öfkelerini sindirme anlamında uzun süredir çeşitli politikaları hayata geçirmektedir. Fakat esasta ne ekonomik ne de siyasi krizini “çözüm” kavuşturabilmiştir.

Kitleler üzerinde yapılan hamaset siyaseti, Erdoğan/AKP klığı hükümeti sürecinde daha gözle görülür olmuştur. “Osmanlı mirası” etkisiyle dile getirilen ve öncekilerinden pek de yeni sayılmayacak söylem ve hareketler, mevcut hükümetin işleri “idare etmesinde” temel dayanaklarından biri olmuştur. Elbette bu söylediğimiz yine onların deyimiyle “iç siyaset” alanında böyledir. Dışa bağımlı olan bir devletin, niteliğinden kaynaklı güçlü olanın yanında (boyunduruğunda) olmak istemesi kendi içinde anlaşılır ve doğaldır. Gel gelelim ki bu doğallık kitlelerin istem ve taleplerinin bir sonucu değil, yarı-sömürge ve faşist bir devletin iktidarını sürdürmesi için temel şekillenişidir.

Yaşananlar meselesinde bir diğer vurgulanması gereken nokta ise TC'nin “kurumsal” ilişkiler ya da “dış politika” bağlamında gösterdiği beceriksizliktir. İçeride naralar atan bir devlet, dışarda ise süt dökmüş ama dört ayak üzerinde yürümeyi bile doğru dürüst başaramayan bir kedi gibi olmaktadır. Krizin iki tarafının da kendi cephelerinde kitlelere yönelik hesaplarla hareket ettiğini vurgulamak gerekir. Bir elde gazete diğerinde sigara, mahalle kahvehanesinde kimsenin ciddiye almadığı nutuklar çekenlerin üstüne giydiği hamaset işlemeli ceket, TC'nin üstünde sırtıyor. ABD, Rusya, Çin, AB ve sayısı daha fazla olan emperyalist devletler ve uşaklarının kendi dar sınıf çıkarları uğruna giriştikleri dalaşta TC'nin bu kahramanlık nidalarının boşluğa gideceği açık durumdadır. En fazla kitleleri kısa bir süre daha “idare etse de” fakat bu da uzun sürmeyecektir. Öyle ki “ekmek kavgası”nda aslanın ağzında değil midesinde olan ekmeği almak için kitlelere ne kahramanlık nidaları ne de “bunlar gelişmemizi istemeyen ülkelerin oyunu” demeçleri işe yaramayacaktır.

ışten bile değildir!

ABD'nin derdi Türkiye ile sınırlı değildir. Esas anlamıyla emperyalistler arası keskinleşen çelişkilerin dış vurumu neticesinde biçilen roller, dağıtılan kartlar, alınan mevziler ve tutumlar emperyalistlerin hem kendi aralarındaki çelişkilere hem de onların sömürge, yarı-sömürge ülkelerle olan ilişkilerine rengini vermektedir. Ortadoğu'da ABD'nin hakimiyet etki ve gücünün azalmasında önemli sorumlularından biri olarak tuttuğu Rusya, ABD için önemli bir faktördür. Kuzey Akımı - II projesi kapsamında Rusya-Almanya yakınlaşması, ABD'nin her fırsatta bu yakınlaşmanın tehlikeli hatta bir ifadesinde “Almanya'nın esirliği” olduğunu vurgulaması, bu durumun NATO üyesi AB ülkelerini de etkileyeceğini dile getirmesi de bunu göstermektedir.

HATT-I MÜDAFAA YOKTUR, TARZ-I HAMASET VARDIR!

Klişe bir söylemle “büyük resim”in ayan beyan ortada olduğu bir durumda ABD-Türkiye arasında yaşanan soruna basit yaklaşmak kendimizin ve kitlelerin sisteme karşı mücadelede uyanık olmamasını beraberinde getirecektir. Keza yaşanan ekonomik “krizi” de bir papaz ya da salt ABD ile yaşanan kriz olarak algılamak da yanlış olacaktır. Hakim sınıfların

1 Eylül “Dünya Barış Günü” Barış ve Savaş

Nazi ordularının 1 Eylül 1939’da Polonya’ya saldırması ile başlayan II. Emperyalist Paylaşım Savaşı 60 milyon insanın ölümüne yol açtı. Savaş bittiğinde, emperyalist saldırganlığın yol açtığı bu felaket unutulmasın diye, “Sosyalist Kamp” diye tabir edilen ülkeler tarafından 1 Eylül, “Savaşa Karşı Dünya Barış Günü” olarak ilan edildi.

Emperyalist devletlerin hegemonyasındaki Birleşmiş Milletler (BM) 1981’den bu yana, bu “geleneği” değiştirmek için çaba harcıyor. Emperyalist güçler ve gerici kurumları 1 Eylül’ün savaşa karşı barış için mücadele günü olması geleneğini ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda faşizme karşı sosyalizmin zaferinin hatırlatılması ve çağrışım yapılmasına mani olmak için 1 Eylül’ün yerine, sahte “barış” şovları yapılan 21 Eylül tarihini “Barış Günü” olarak kutlamaktadır.

1 Eylül “Dünya Barış Günü”ne yaklaştığımız bu günlerde, Ortadoğu, Kuzey Afrika ve dünyanın bir çok bölgesinde, emperyalist-kapitalist sistemin çıkarları ve hegemonyaları uğruna yürütülen savaşların, saldırıların ve katliamların artarak devam ettiği bir süreci yaşamaktayız.

Emperyalistler arası rekabette askeri yöntemlerle sürdürülen savaş şimdilik Ortadoğu’da daha belirgin durumda. Ekonomik savaş ise emperyalist bloklar arasında sürekli var olan bir gerçeklik. Günümüzde ABD ile Çin emperyalizmi arasında tırmanan ekonomi savaşında gelecekte askeri yöntemlerin de devreye girmesi kaçınılmaz olacaktır. AB emperyalistleri ve bu çatışmada ABD’nin nispeten zayıflamasından ve ABD hegemonyasının üzerlerindeki etkisinin azalmasını tercih edebilecekken, Rusya emperyalizmi Çin ile kurduğu ilişkilerinde orta vadeli çıkarları için ABD’nin dünya pazarlarında askeri ve ekonomik olarak gerilemesine yönelik politikalarla Çin ile daha da yakın duracaktır.

Asya’dan Afrika’ya, Latin Amerika’dan Batı Avrupa’ya pek çok kara parçası ise emperyalist güçlerin uğruna tepiştiği paylaşım pastasını oluşturmakta. Gerilim tırmanmakta ve savaş iklimi sertleşmektedir.

Emperyalist devletler ve uşakları, gerici-faşist iktidarlar ile masada olan gerici çetelerin işbirliğiyle dünya

işçi-emekçilerine ve ezilen uluslara tam bir vahşet yaşatılmaktadır.

Ortadoğu’nun ve dünyanın dört bir yanının kan gölüne çevrildiği günümüzde, yapılanlar; insanlığa “terörizme karşı mücadele” adı altında sunulmaktadır.

Emperyalist güçlerin beslemesi ve semirtmesi, emperyalist hegemonya planlarının uygulanmasında masa görevi gören, insanlık düşmanı şeriatçı-gerici çeteler ve gerici faşist diktatörlüklerin ele ele vermesiyle, başta Suriye, dört parça Kürdistan, Libya, Irak, Afganistan olmak üzere Ortadoğu, Kuzey Afrika ve dünyanın bir çok bölgesinde sürmekte olan savaşlarda tam bir vahşet ve barbarlık uygulanmaktadır.

SİLAHLANMA YARIŞI VE ARTAN SAVAŞ BÜTÇELERİ

Emperyalistler arası silahlanma yarışı dörtlüye giderken devletlerin savaş bütçeleri de artıyor.

“Küresel Silahlanma Raporu”na göre dünyada silah ihracatı son 5 yılda yüzde 14 arttı. Dünya genelinde silah ithalatının büyük kısmı şaşırtıcı olmayan biçimde savaşın yoğunlaştığı Asya ve Ortadoğu ülkelerine yapılmaktadır.

“Emperyalizm var oldukça, savaşlar kaçınılmazdır” gerçekliği bugün dünyada yaşananlara bakıldığında kendini kanıtlamaktadır. Emperyalistler arası rekabetin kaçınılmaz sonucu olarak pazar kavgası, iktidar kavgasına yönelik bölgesel savaşlar çıkarttıklarına, mezhepsel, dinsel, etnik ayrıştırıcı politikalarla, kışkır-

tarak, halkları ve ulusları birbirlerine düşman eden politikalar göttüklerine bir kez daha tanık olmaktadır.

Emperyalist politikaların sonucu çıkartılan savaşlardan ve güvensiz ortamlardan kaçan, ülkelerini terk etmek zorunda kalan milyonlarca

uzlaşmacılığdır.

Bu politik önermeler, egemen sınıfların kurulu düzenlerini ve sömürü çarkını devam ettirmelerine karşı çıkmayan, işçi ve emekçilerin azap çektiği, açlık, yokluk ve yoksulluk girdabında bu dünyada cehennemi yaşayan milyonlarca insana “barış” ve “kardeşlik” önermek, burjuva-gerici egemenler düzenine hizmet etmektedir.

“Biz savaşların ülke içindeki sınıf mücadelesiyle kaçınılmaz bağa sahip olduğunu görüyoruz; sınıflar kaldırılıp sosyalizm kurulmadığı müddetçe savaşın yok edilemeyeceğini biliyoruz. Keza biz iç savaşları, yani ezilen sınıfın ezen sınıfa karşı, kölelerin köle sahiplerine, serflerin toprak beylerine ve ücretli işçilerin burjuvaziye karşı yürüttükleri savaşları meşru, ilerici ve zorunlu görmemiz bakımından da onlardan ayrılıyoruz. Biz Marksistler her savaşı tarihsel olarak ayrı ayrı değerlendirmek gerektiğini düşünmemiz bakımından hem pasifistlerden hem de anarşistlerden ayrılıyoruz.” (Lenin)

göçmenin ve mültecinin kötü ve zor yaşam koşullarına mahkum edildikleri, göç yollarında denizlerde binlercesinin yaşamlarını yitirdikleri yetmezmiş gibi, Avrupa’da ırkçı saldırıların arttığını ve dışlayıcı politikalarında gerici hükümetler eliyle uygulamaya koyulduğunu görmekteyiz.

V. İ. Lenin 1915 yılında ‘Proletarskaya Revolutsiya’da yayınlanan “Barış Sorunu” başlıklı makalesinde şöyle der;

“Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrime başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.

Birbirine karşıt olan iki sınıfta, iki sınıfsal çizgiyi, en farklı şeyleri ‘birleştirici’ bir formül yardımıyla uzlaştırma amacını güden değil, ama yığınların, propaganda ve uyarma yoluyla, sosyalizmle kapitalizm (emperyalizm) arasındaki kapatılmaz farklılığı görebilmelerini sağlayacak sloganlar ortaya atılmalıdır.”

Günümüzde reformist, liberal uzlaşmacı sol çevrelerin “barış”, “demokrasi”, “özgürlük” söylemlerinin içi boş ve yığınların bilincini körelten niteliktedir. “Barış”, “kardeşlik”, “barış içinde bir arada yaşama” gibi söylemler ve politik önermeler sınıf

Sömürücü kapitalist burjuva, emperyalist ve gerici sistemler yıkılarak tarihin çöplüğüne atılmadan, kalıcı ve nihai barış, özgürlükler ve adil paylaşım mümkün değildir!

Kapitalist-emperyalist sistemin yarattığı çelişkiler, çatışmalar ve savaşlar yumağı enternasyonal proletaryaya ve ezilen halklara, emperyalistlerin elinde harabeye dönen dünyanın kurtarılması için, sınıfsız, sömürsüz, özgür bir dünya için, devrim ve sosyalizm kavgasının kızıl sancağını dünya üzerinde daha güçlü dalgalandırmaya görevi koyuyor.

Son olarak Mao Zedung’un şu saptamalarının altını çizerek yazımızı sonlandıralım:

“Biz savaşın yok edilmesi taraftusuzuz. Ama savaş ancak savaşla yok edilebilir. Ortada tüfek kalmaması için tüfeğe sarılmak gerekir.”

“Bizim savaşımız, kutsal ve haklı, ilerici ve amacı barış olan bir savaştır. Amaç, yalnız bir ülkede değil, bütün dünyada barış, geçici değil, sürekli barıştır.”

Bu bilinçle; silahlanma yarışına, emperyalist, gerici, haksız savaşlara karşı çıkalım! Dünyada nihai barış için, devrim, sosyalizm ve sınıfsız toplum yolunda devrimci mücadelelere omuz verelim!

haklı ve meşru bir mücadelenin, asil savaşçısı:

İHTİYAR

Zor olan; zoru zorla yıkmaya mücadelesinin en önünde tereddütsüz canlarını ortaya koyanlar hakkında yazmaktır. Zor olan; onları eksiksiz, tüm yönleriyle anlatabilmektir. Zor olan; onların hatıralarına zarar vermeden, onların büyük mücadele deneyimlerini, kararlılıklarını ve ısrarlarını anlatabilmektir. Zor olan; yaygaracılıkla “en büyük mücadeleler” gibi görünüp, mücadele edenlere ihanet edencesine soluksuz bir şekilde parti ve savaş kaçınılığı kulvarında cirit atanların tavırlarına karşı, bu kaçınılıklara savaşmaları umudu ile ellerindeki silahların bir kısmını vererek yönünü savaşın sıcaklığına dönüp de düşenlere, savaştan çark edenlerin akıl almaz pragmatizmini, manipülasyonunu ve yalanlarını anlatabilmektir. Tüm bu “zorluklar” a rağmen, sol yanımızı, savaşanlarımızı, yiğit yoldaşlarımızı ve onların pratiklerini ısrarla, inatla anlatmaya devam edeceğiz.

Her düşenimiz yüreklerimizde derin yaralar bırakarak yıldızlaşıyor. Sınıf mücadelesinin amansız, sarsıcı sonuçlarından biridir bu. Ama her düşenimizin yeri, daha bir kararlılıkla, daha bir öfke ve kinle doldurulmaktadır. Bunu çok iyi bilen faşizm, cenazelerimize bile tahammül etmemekte, sahiplenilmesini engellemeye çalışmaktadır. Ancak bütün çabaları nafiledir. Yetişlerin yerine yeni Yetişler, Sametlerin yerine yeni Sametler, Yusufkların yerine yeni Yusufklar, Haydarların yerine yeni Haydarlar, Mahirlerin yerine yeni Mahirler, Taylanların yerine yeni Taylanlar kavganın kızıl bayrağını omuzlamak üzere, savaşın kızgın ırmağına akın etmektedir.

SABIRLI, İNANÇLI, KAVGA İNSANI: İHTİYAR

İstanbul’un emekçi semtlerinden Altınşehir’de mahallenin sorunları, gençliğin durumu ve çözüm önerileri üzerine örgütlenen bir panel vesilesiyle tanıştım ilk olarak İhtiyar’ı (İlker Tezer). O kadar heyecanlıydı ki, panelin amacını anlatırken sesi titriyor, kelimeler boğazına düğümleniyordu adeta. Ama mutluydu, gururluydu. Ne de olsa kolektifin aldığı darbeler sonucunda yeniden toparlanmaya

çalıştığı bir süreçte, kendi alanında faaliyet yürütüyor ve bunun sonucunda yapılan bir etkinliğe de, azımsanmayacak derecede bir gençlik kitlesi katılıyordu. Panel sonunda: “Kırvem bu çok iyi oldu, bundan sonra burada herkes bizi tanıyacak, Partizancılar yeniden toparlanacak”

diyordu. Bu ilk tanışmada, İlker’in o masum ve samimi heyecanı mıydı, emek veren çaba harcayan duruşu muydu bilemiyorum ama onu kendime oldukça yakın hissetmiş ve sevmiştim.

Daha sonra birkaç kez eylem ve etkinliklerde karşılaşmıştık. Her defasında bitmeyen heyecanı, mahallesinde yaptığı çalışmaları anlatıyor, ne kadar yol aldıklarından, ya da karşılaştıkları sıkıntılardan bahsediyordu. Yine o dönemin kolektifi darbelemeye çalışan bozgunculara karşı net bir tutumla tavır takınıyor, feodal yanları bir tarafa atarak, partiyi savunuyordu. Belki politik olarak geriye o zamanlar, ama sahiplenmesi, gözbebeği gibi koruması, ayrı bir güzellik ve anlam katıyordu duruşuna...

HER GÖREVİN MİLİTANI: İHTİYAR

2005 yılında gençliğin kitlesini üretim içinde “sınayarak” daha iyi tanıması, çevreden merkeze doğru bir toparlamanın adımlarından biri olması vb. sıralanabilecek birçok nedenle yaptığı ilk köy çalışması ekibinde İlker de yerini alıyordu. Çalışma alanında çıkan aksilikler nedeniyle iki grup halinde çalışmak zorunda kalınmıştı. İlker benim de içinde olduğum gruptaydı. Bu grup bileşenleri ülkenin değişik

bölgelerinden geldikleri için, birbirlerine direkt isimle değil de, takma isimlerle hitap ediyorlardı. Hafızam beni yanıltmıyorsa ilk kez orada İlker’e ağır hareketlerinden, ağır başlılığından kaynaklı İhtiyar ismini takmıştık. Çoğu öğrenci kökenli olan grubumuzun neredeyse yarısı

duruşlarında somutlanmaktadır çoğu zaman. Tam da bundandır İhtiyar’ın sevilmesi ve saygı görmesi. Bu aynı zamanda partinin sevilmesi saygı görmesi anlamına da gelmektedir.

Kimi insanlar duruşlarıyla, bakışlarıyla, gülüşleriyle birçok şeyi anlatırlar saatler süren konuşmalar yerine. İhtiyar yoldaş da o kendine özgü duruşuyla, haklı ve meşru bir mücadelenin, asil bir savaşçısı olarak, düşmana korku salmış, bizlere, ezilen milyonlarca emekçi halk kitlelerine de, umut olmuş, direnç olmuş, ışık olmuş, güç ve cesaret olmuştur. Bir kavga insanı, Halk Ordusu’nun bir komutanı, Proletarya Partisi’nin yılmaz bir emekçisi, savunucusu ve koruyucusu olmasını bilmiştir. Bundandır ki; düşman onun başına ödüller koymuş, şehit düştüğünde ise zafer naraları atarak, günlerce manşetlerden düşürmemiştir.

Öncünün uzun bir süre kendi içinde mücadele ettiği, sağ tasfiyeci hizbe karşı da, 2006 sürecine kadar gençlik içinde örgütlenmiş tüm yoldaşları ve gerilla alanındaki diğer yoldaşları gibi, İhtiyar da net tavır almış, savaşın en ön saflarında savaşanların kafasını karıştırarak mücadeleden koparmaya çalışan bu tasfiyeciliğe karşı, mücadeleyi geliştirmeye yönelik attığı kararlı adımlarla cevap olmuştur.

Düşmanın zafer naralarıyla servis ettiği son fotoğrafında bile, gözlerindeki ışığı, dudaklarındaki tebessümü görüyoruz. “Yoldaşlar sınıf mücadelesi sürüyor sürecek, taa ki, proletaryanın kızıl bayrağı göklerde dalgalanana kadar. Yılgınlık, geri durmak, korkmak, pes etmek yok, şimdi zafer sloganlarımızı daha gür ve coşkulu haykırmanın, size bıraktığımız kızıl bayrağı daha yukarı taşımanın zamanıdır” diyen sesini duyar gibiyiz. Bu çağrın, ezilen milyonlarca emekçinin kurtuluş umudunun çağrısıdır. Bu çağrı, faşizme inat, durmadan, yorulmadan savaşmanın çağrısıdır. Bu çağrı her türlü tasfiyeciliğe, bozgunculuğa karşı bıkmadan, usanmadan mücadelenin çağrısıdır. Bu çağrınızı duyuyoruz yiğit yoldaşlarımız. Başlar dik, yumruklar sıkılı, parmaklar tetikte mücadeleyi sürdüren yoldaşlarımız var ve var olmaya devam edecektir...

(Bir Partizan okuru)

“Parti Ve Kitleler Var Olduğu Müddetçe Her Türlü Mucize Yaratılır”

Mersin'in Osmaniye Mahallesi'nde bulunan karakol 1980'lerde işkenceler ile bütünleşen bir karakoldur. Her karakol gibi orada da insanlar işkencede katledilmektedir. Ve bunun hesabı mutlaka sorulmalıdır. Halil ve Ahmet yoldaşlar malzemeleri alarak onlarca insanın katledildiği bu karakola baskına giderler. İki silah, bir bomba. Tüm malzeme budur. Karakol baskınından önce elektrikler kesilir. Elektriklerin kesik olması Halk Ordusu savaşçıları için bir avantajdır. Bu sayede, karakolun yanına kadar sokulabileceklerdir. Böyle de yaparlar yoldaşlar. Ahmet Şahin önce karakola doğru bombayı fırlatır. Ama bomba karakolun içine değil bahçede bulunan ağacın dibine düşer. Bombanın patlamasıyla beraber karakola aynı anda Halil yoldaş silahıyla ateş etmeye başlar. Karakoldaki polisler ilk sinmişliği, pusmuşluğu üzerinden atıp yoldaşlara ateş açar. Karşılıklı çatışma çıkar. Yoldan geçmekte olan biri karakolun basıldığını görünce “kahraman” olmaya karar verir. Halil'in üstüne atlar. Halil adamı iter. Silahı yöneltir. “Dayı git buradan seninle işimiz yok” der. Adam tekrar saldırır. Halil'le yere düşerler, yerde boğuşurlar, Halil tekrar kurtulur. Adamı iter. “Dayı git. Seninle işimiz yok.

Saldırıp durma. Yoksa senin için kötü olacak” der. Adam tekrar saldırır. Bu sefer Halil'e başka çare kalmaz. Silahını ateşler. Birkaç el ateş eder adama. Adam yere yığılır. O arada Halil'le Ahmet'in üstüne halen ateş açılmaktadır. Ahmet yoldaş yaralanarak yere düşer. Yarası ağırdır. Halil de bacağın-dan yara almıştır. Ahmet ağır yaralı olarak yerde yatıyordu. Halil yanına gider. Ahmet Şahin konuşmuyor. Götürmenin koşulu da yoktur ve ikisi de yaralıdır. Ve Halil, Ahmet'i orada istemeye istemeye bırakır. Bırakmanın acısını yaşar. Can yoldaşına “Hoşçakal” der. “Elveda yoldaş” der. Yüreğinde fırtınalar koparak ateş edi-

lirken geri çekilerek, oradan uzaklaşır. Ahmet Şahin'i işkenceciler ağır yaralı olarak yakalarlar. Hastaneye götürmezler. Türlü işkenceler yaparak katlederler. Temel yönelim her zaman “Parti ve kitleler var olduğu müddetçe her türlü mucize yaratılır”dı. Temel eksemimiz yine insandı çünkü. Silahlı mücadelede tecrübe elbette önemlidir. Ama tecrübe pratik faaliyet içinde oluşur, gelişir. Tecrübe yaşamın içinde kazanılır. Yaşamın, pratiğin dışında olunarak tecrübe sahibi olunmaz, ya da tecrübe kazanılmaz. Bu karakol baskınına birçok yönden değerlendirmek mümkündür. Yukarıda değinmiştik; Partimiz için ve genel anlamda

devrimci hareket için, T. Kürdistanı'ndaki gerilla savaşı dışında bir karakolun basılması, öncümüz açısından ciddi bir eylem niteliği taşımaktadır. Bu olayın bir diğer yanı ise; bu baskında bir şehit vermemizdir. Bu eylemde yitirdiğimiz Ahmet Şahin yoldaş TMLGB'nin ilk şehidi olma şerefine nail olmuştur. Ahmet Şahin yoldaş, TMLGB militanı olarak eylemde yer almış, karakol baskınına katılmış, çatışmada yaralanmış ve işkence ile katledilmiştir. Bu eylem, 1980 sonrası yapılan ilk ciddi eylemlerden biri olma özelliği taşımaktadır. Ve bu durum aynı zamanda partimiz için de önemli ve ondan da önemlisi TMLGB'nin nitelik şekillenmesi ile direkt ilgilidir. TMLGB'nin ilk şehidi olan Ahmet Şahin TKP/ML TMLGB'nin Ankara İl Komitesi üyesi ve TMLGB'nin Ankara'daki inşacılarından biridir. “Parti ve kitleler var olduğu müddetçe her türlü mucize yaratılır.” Olmazı olur kılar, yapılmazı yaparız. Yeter ki şehitlerimizden öğrenelim. 9 Eylül 1989 Türkiye proletaryası ve azametli halk kitlelerinin yiğit evladı olan Ahmet Şahin'in ölüm yıldönümüdür! 9 Eylül 1989 TMLGB'nin, ilk şehidini verdiği gündür!

(Bir Yoldaşı)

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Süleyman Cihan: 1949 yılında Dersim'in Ovacık ilçesinin Hü-lükuşağı köyünde dünyaya gelen Cihan, genç yaşlarda Proletarya Partisi ile ilişkiye geçti. Ancak PP'nin 1973 yılında aldığı yenilgi nedeniyle ilişkisi uzun sürmedi. Cihan bir yandan okurken bir yandan da öğretmenlik yapıyordu. 1974'te BABK'da görev aldı. Zulmün, baskının, işkencenin kol gezdiği dönemlerde aranır duruma düştü. 12 Eylül ile birlikte devrimci saflardaki yığınlık rüzgarına karşı PP'nin cunta koşullarında yaptığı ikinci konferansında genel sekreterliğe seçildi. 28 Temmuz 1980'de düşmanın eline geçen ve PP'nin şehit düşen 2. Genel Sekreteri olan Cihan, 15 Eylül 1981'de aralarında 12 Eylül ve 90'lı yılların ünlü işkencecilerinden Veli Küçük'ün de bulunduğu işkenceciler tarafından katledildi.

1 Mayıs Mahallesi Gecekondu Şehitleri

Ülkenin dört bir yanından geçimini sağlamak için İstanbul'a gelen ve 1 Mayıs Mahallesi'ni kuran halka dönük 2 Eylül 1977'de gerçekleşen saldırılarda devrimcilerle birlikte halk, evlerinin yıkılmasına bedenlerini siper ederek engel olmaya çalıştılar. Bu çatışmalarda halkın üzerine açılan ateşte Proletarya Partisi militanları **Cuma Gül, İsmail Poyraz, Hüseyin Çaparoğlu, Hüseyin Aslan ve Hasan Yıldırım** ile devrimci **Hasan Kızılkaya**, ev emekçisi bir kadın **Müzeyyen Keskin**, yurtsever **Hıdır Uluman**, 8 yaşında bir çocuk ve kundakta olan 2 bebek yaşamını yitirdi.

Pir Hasan Kulaç: Dersim'in Ovacık ilçesi Yazıören köyünden olan Pir Hasan Kulaç, ailesinin ekonomik durumundan dolayı okuluna devam edemeyerek İstanbul'a göç etti ve burada

işçilik yapmaya başladı. İşçiyken Proletarya Partisi ile tanıştı. 5 Eylül 1981 tarihinde Ovacık Mercanlar bölgesinde kolluk güçleri ile çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

Ahmet Şahin: 1965'te Elbistan'da doğan Şahin, Ankara'da tıp eğitimi görürken Proletarya Partisi ile tanıştı. 8 Eylül 1989'da şehit düştüğünde TMLGB'nin ilk şehidi olarak tarihte yerini aldı.

Sinan Günel: 1979 yılında Tokat'ın Almus ilçesine bağlı Dadukta köyünde dünyaya geldi. 1996 yılında gerilla saflarında yer almak istemesine rağmen bölgede kurye olarak konumlandırıldı. 1998'de tutsak düşen Günel, 8 aylık tutsaklık sürecinin ardından 1999'da gerillaya katıldı. 6 Eylül 2001'de çatışmada ölümsüzleşti.

İbrahim Kara: Erzingan'ın Refahiye ilçesinde dünyaya gelen Kara, Proletarya Partisi saflarına inşaat işçiliği

yaptığı sırasında katılır. Proletarya Partisi üyesi olan Kara aynı zamanda İstanbul Anadolu Yakası Askeri Komisyon komutanlığını yapıyordu. Kara 2 Eylül 1980'de İzmir'de düşmanla girdiği çatışmada Ali Geçgel ile birlikte şehit düştü.

Ali Geçgel: Dersim doğumlu olan Geçgel, şehit düştüğünde Proletarya Partisi üyesiydi. 2 Eylül günü İbrahim Kara ile birlikte işkenceci polis Fikret Çetin'in cezalandırılması eylemini başarıyla gerçekleştiren Geçgel, polisle girdiği çatışmada düşmanın eline yaralı olarak geçip, katledildi.

Munzur Geçgel: Proletarya Partisi şehitlerinden abisi Ali Geçgel'in polisle çatışmada yaşamını yitirmesinin ardından cenazeyi almak için gittiği İzmir'de gözaltına alınan Geçgel, 10 Eylül 1980'de polis tarafından işkenceyle katledildi.

faşizmin tarihteki kanlı ayak izleri:

6-7 EYLÜL OLAYLARI

6-7 Eylül 1955 TC devletinin faşist inkarcı yüzünün bütün bırakılıyla ortaya çıktığı tarihlerden biridir. Mayası halk düşmanlığı ile yoğrulmuş olan TC devletinin hedefinde bu kez başta Rumlar olmak üzere Ermeni ve Yahudi azınlıklara mensup halkımız vardı.

6-7 Eylül olayları gayrimüslim azınlıkların tasfiyesinde köşe taşlarından biridir. İstanbul'da başlayan daha sonra İzmir'e de sıçrayan olaylarda Rum, Ermeni ve Yahudilerin malları yağmalanmış, ibadethaneleri yakılıp yıkılmış, tecavüz ve ölüm olayları yaşanmıştır. Sürüler halinde gayrimüslimlerin yaşadığı bölgelere saldıran faşist gruplar planlanan şekilde saldırılarını gerçekleştirmiş her şey olup bittikten sonra sıkıyönetim ilan edilerek olaylara sözde müdahale edilmiştir. Yaşananlar o dönemde gelişen Kıbrıs sorununa bağlanıp, kendiliğinden gelişen bir şeymiş gibi gösterilmek istenmiş, dahası dönemin gazetelerinde olayların "gayrimüslimlerin Türk vatandaşları kışkırtmaları sonucu başladığı" iddia edilmiştir. Bugün sıklıkla tanık olduğumuz linç girişimlerinin arkasından egemen sınıf temsilcilerinin ağzından dökülen "vatandaş hassasiyetinin" o zaman da geçerli olduğunu görmek bizler açısından şaşırtıcı değildir elbette. Zira 6-7 Eylül olaylarının arka planında TC devletinin bahsini ettiğimiz politikaları ile adım adım planlanmış bir süreç vardır.

Kıbrıs sorununun Türk egemen sınıflarının gündemine oturmasıyla birlik-

te, Türkiye'de yaşayan Rumlara ve diğer gayrimüslim azınlıklara yönelik kışkırtmalar da başlamıştır. Doğrudan devlet eliyle kurulan Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti (KTC) sendikalarından öğrenci derneklerine birçok alanda etkinlik sağlamış ve TC devletinin (veya daha doğru olarak emperyalist efendilerinin) çıkarları doğrultusunda çalışmalar yürütmüştür. Olaylar 5 Eylül akşamı, Selanik'te Atatürk'ün evine bomba atılmasıyla başlamış olarak gösterilmiş olsa da, Rumlara yönelik saldırılar ve kışkırtma çabaları daha öncesinden başlamıştır. 4 Eylül günü Taksim'de Rumca gazeteler ateşe verilir. Yine aynı gün üzerinde "Kıbrıs Türk'tür" yazılı 20 bin plaket bastırılıp halka dağıtılır. Adım adım hazırlanan ortamda, Selanik'teki bombalama sadece kıvılcım olmuştur. Ki daha sonrasında bombayı koyanın bir Türk istihbarat görevlisi olduğu ortaya çıkmıştır. Bombalama haberi dönemin Başbakanı Adnan Menderes'in emriyle önce radyodan duyurulur. Yine İstanbul Ekspres gazetesi ikinci baskıyı yaparak haberin tüm İstanbul'da duyulmasını sağlar. KTC öncülüğünde geniş kitleler provoke edilerek Taksim'e doğru bir yürüyüş başlatılır ve öncelikle Rum gazetelerinin büroları tahrip edilir. Peşi sıra gayrimüslimlerin işyerlerine ve evlerine yönelik saldırılar başlar; listeler önceden hazırlanmış, evler işyerleri tespit edilmiştir. Her ne kadar Rumlara yönelik bir olaymış gibi başlasa da saldırının hedefinde Ermeniler ve Yahudiler de bulunmaktadır. Olayların yaşandığı iki gün boyunca mahkeme

zabıtlarına göre, 4 bin 214 ev, 1004 işyeri, 73 kilise, bir sinagog, iki manastır, 26 okul ile aralarında fabrika, otel, bar gibi yerlerin bulunduğu 5 bin 317 mekân saldırıya uğramıştır. Aynı durum İzmir'de de yaşanmış birçok ev, dükkan ve kilise yakılıp, yıkılmış ve yağmalanmıştır. Yine birçok kadına tecavüz edilmiş, resmi rakamlara göre 3 kişi öldürülmüş, 30 kişi de yaralanmıştır. Oysa gerçek sayı resmi olanın daha da üzerindedir. Saldırıların sonucunda milyonlarca liralık hasar oluşmuş, fakat devlet tarafından çok daha azı karşılanmıştır.

Olaylardan birkaç ay sonra büyük bir göç dalgası başlar. Gayrimüslimlerin mülkleri, işyerleri Müslümanların eline geçer, hasara uğrayan birçok dükkân yeniden açılmaz. Böylece nüfusun homojenleştirilmesinde ve gayrimüslimlerin ekonomik yaşamdan tasfiyesinde bir adım daha atılmış olacaktır. 1934'de "Trakya olayları" olarak bilinen Yahudilere yönelik saldırganlıktan, 40'ların ilk yarısında uygulanan zorunlu askerlik ve "Varlık Vergisi" gibi uygulamalardan sonra faşizmin yeni bir planı daha başarıya ulaşmıştır. Dönemin Özel Harp Dairesi başkanlarından Sabri Yirmibeşoğlu, daha sonra verdiği bir röportajında 6-7 Eylül olaylarının "başarıyla gerçekleştirilmiş bir plan" olduğunu belirtmiştir. Sözü kısası her şey devletin kontrolü altındadır!

Olayların hemen ardından suçlu olarak ilk başta dönemin ilerici ve devrimci aydınları tutuklanır. Hatta emniyette düzenlenen bir fezleke ile Komitern-

le, Kominformla bağlantılar kurulur! Bunun yanında KTC kapatılmış ve birçok üyesi tutuklanmıştır. Ancak olayların sorumluluğu 27 Mayıs darbesinin ardından yapılan ve "Yassıada Duruşmaları" olarak bilinen süreçte Adnan Menderes ve DP yöneticilerine yıkılır. Kuşkusuz onlar suçsuz değildir, fakat bu şekilde TC devleti kendini aklamıştır.

6-7 Eylül olaylarının bir diğer nedeni ülke içinde yaratılacak karışıklıklarla TC devletinin uluslararası alanda Kıbrıs politikası konusunda elini güçlendirmek istemesidir. Zira olayların başladığı tarihlerde Londra'da İngiltere, Yunanistan ve Türk devletinin katıldığı Kıbrıs konulu bir konferans düzenlenmekteydi. Kıbrıs sorunu ayrı bir çalışma konusu olmakla birlikte şunu söylemeliyiz ki o dönemden başlayarak TC devletinin işgalinin de yaşandığı sonraki süreçte mesele İngiliz emperyalizminin lehine "çözülmüştür". Zira İngiliz emperyalizmi bugün de Kıbrıs'taki askeri varlığını tartışmasız olarak sürdürmekte ve bu durum TC devletinin hiçbir vatanseverinin ulusal gururunu incitmemektedir!

6-7 Eylül 1955'te yaşananlar faşizmin tarihteki kanlı ayak izleridir. Zira o ancak bu şekilde varlığını koruyabilmektedir. Dün gayrimüslim azınlıklara yönelmiş saldırganlık, bugün Kürt ulusunu hedef almaktadır. Irkçı/soven niteliğinde TC devleti bir adım geri atmamakla kalmamış, aksine siciline yeni suçlar eklemiştir. Anlaşılması gereken bu sicilin asla temize çekilemeyeceğidir.